

REALITATEA

(SAU LUCRURILE AȘA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ILUSTRATA

ABONAMENTE: Pe un an 350 lei;
pe 1/2 an 180 lei; pe 3 luni 100 lei.

APARE TOTDEAUNA DUMINECA
Sub Direcția unui Comitet

Redacția și Administrația:
Cluj, Str. Regina Maria, 36.

În acest număr:

Aveți spirit critic?
Noul nostru concurs original!

Sfârșit de Carnaval

Conținutul:

Spre alte orizonturi: Falsificarea sexului; Degenerații inferiori; Procesul liceanului Paul Krantz din Berlin; Inmormântarea Episcopului Francisc Iosif; Aventura; Uriși și Pitici; Profeți moderni; Răsboiul pentru foc; Evenimentele săptămânei; hazuri; jocuri distractive, etc, etc.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”
revistă săptămânală

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Ginji—str. Regina Maria Nr. 36—Ginji
Telefon 4-46

Pentru București: Calea Victoriei 39.
Telefon 63-92

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an întreg . . . Lei 350
Pe o jumătate de an . . . „ 180
Pe trei luni . . . „ 100

PENTRU STRĂINĂTATE:

Pentru America . . . \$5
Jugoslavia și Cehoslovacia . lei 500

Sub direcțiunea unui comitet
Secretar de redacție: N. Constantin

Spre alte orizonturi

Ziarele franceze anunță că un celebru actor de cinema s'a hotărât să facă ocolul lumii. Nu știm încă dacă voiajul va fi făcut pe pedes ori cu ajutorul vreunui vehicul. De și nu mai excentric de cât alte multe originalități pe cari și le permit americanii, și în special stelele cinematografului americane, — proiectul parcurgerii globului e, nici vorbă, simpatic. Proiectul acesta relevă, mai mult decât dorința de epatere și de cheltuire a unei energii prisoselnice, năzuința cunoașterii cât mai ample, mai adânci mai veridice, a lucrurilor și a ființelor din jurul nostru.

Năzuința aceasta e înregistrată din ce în ce mai des. Prin București au trecut în ultimul timp numeroși călători plecați de luni și ani de zile de la casele lor, cu scopul de-a ocoli pământul. I-ați văzut desigur și dv.: arși de soare, bătuți de vânt, plini de praf, pe jos, cu bicicleta, cu automobilul și cu barca, trec pe la noi în continuarea întinerariului fixat undeva, în ședința unui cerc sportiv sau la o masă de cafea.

Xavier de Maistre a putut să scrie pagini foarte interesante după o... călătorie făcută în jurul odăiei sale. Nici-un scriitor n'a făcut până acum în condițiuni turistice, ocolul lumii. Ar fi scris pagini infinite interesante și impresionante.

Gândul d-tale, cititor care călătorești cu mintea, leneș tolănit pe sofa, cu țigara în gură, care socotești că poți zmulge naturii tainele, confortabil instalat într'un compartiment de tren, și care încerci senzații la cinematograful, — gândul d-tale s'a prins tovarăș cu sportmanul bronzat de soare, bătut de vânt și ploii?

L-ai urmărit pe șosele interminabile, cu praf sau cu noroaie, prin comune mărunte unde e privit cu plictisitoare nedumerire, și prin orașe mari unde nu-i luat în seamă?

Ai privit cu el, pe îndelete, alte locuri, alți oameni, alte obiceiuri?

Curiozitățile naturii te-au surprins și te-au neliniștit, te-au încântat și te-au înfiorat?

Dar apele, pădurile, răsăriturile și apusurile de soare, văzute pe un deal, pe un vârf de munte, în plin câmp, la un fărâș de râu, de fluviu, de mare, de ocean?

Serios, — plăcerile răscumpără primejdia și truda. În orice caz, timpul nu-i pierdut așa cum ar putea să fie pierdut la cafea.

Ion Pas

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

SITUAȚIA politică e tot mai încordată. Puțina nădejde de a se începe noi tratative între liberali și național-tărăniști, a fost imediat spulberată de comunicate vehemente din partea conducătorilor acestor partide.

Opoziția protestează energic pentru escluderea din parlament a d-lui mentari ardeleni și în special pentru escluderea din parlament a d-lui Vaida, fost primministru.

Prin această operație nefastă, guvernul a jignit adânc sentimentele Ardealului, în deosebi că d. Vaida a fost unul dintre cei mai vajnici apărători a intereselor românilor din Ardeal, în timpuri grele, când erau încă ungurii stăpâni pe aceste plajuri.

Opoziția ține tot mai multe întruniri în orașele mari din țară, unde se întrec oratorii cei mai buni în a arăta că guvernarea liberală duce țara la dezastru și pentru a dovedi Înaltei Regențe că opinia publică și întreaga suflarea românească dela în colț al țării la altul, este pentru răsturnarea liberalilor dela cârmă țării și instituirea unui guvern compus din naționali-tărăniști. Mii de oameni aclamă și primesc cu porți de triumf pe conducători partidului național, ceace face ca aceștia să nu-și piardă încrederea și să continue lupta începută.

În schimb nici liberalii nu se lasă mai pe jos.

Ei răspund acțiunii începute de opoziție prin alte întruniri unde la fel participă mii de oameni, sosiți din mari depărtări și aplaudă în aceeași măsură și pe oratorii liberali, încât nu poți trage din toate aceste întruniri cu caracter politic, decât concluzia, că bietul vot universal e luat ori în bătaie de joc, ori că oamenii în marea lor majoritate nu sunt încă pe deplin coțiți spre a-l putea înțelege și a se folosi de el.

In orice caz situația așa după cum se prezintă e foarte gravă și liberalii încep să recunoască încordarea situației, alarmați fiind de învrăjbirea spiritelor.

Dovadă că această grijă îi preocupă pe liberali este și faptul că dintrodată, pe neașteptate oficiul liberal anunță că situația internă este extrem de încordată și că vina acestei încordări o poartă național-tărăniștii.

În trecut liberalii nu voiau a-și recunoaște slăbiciunile, vorbeau despre eșecul agitațiilor sterile opoziționiste și susțineau sus și tare că „sunt stăpâni pe situație”... Acum? ... Vom mai vedea ce va urma.

* * *

LUNI a sosit în țară M. S. Regina Mărioara a Jugoslaviei și a descins la Cotroceni. Pe peron în întâmpinarea Sa au ieșit toți membrii Familiei Regale Române, Înalta Regență, reprezentanții guvernului și a armatei Regina Mărioara va rămâne în România timp de zece zile.

* * *

SE anunță mai nou că Spania se pregătește să reîntre în Liga Națiunilor, cu prilejul adunării din Septembrie. Guvernul spaniol însă își va reînnoi cererea de a i se acorda un loc permanent în consiliul Ligii Națiunilor.

* * *

INFORMAȚIUNILE din Moscova arată că situația economică a luat o formă extrem de gravă. Lipsa alimentelor s'a accentuat în așa măsură, încât se studiază reintroducerea cartelelor de pâine.

Directorul închisorii: „Osândiții pot învăța aici la noi un meșteșug. Ce-ți alegi?”
Osânditul: „Comis voiajor”.

„Plec în Africa”.
„Da ce ai căpiat? Acolo sunt 50 de grade la umbră, cum vrei să suportă căldura asta?!”

„Dobitoc ai fost, dobitoc ai rămas! Cine-ți spune că o să mă așez tocmai la umbră!”

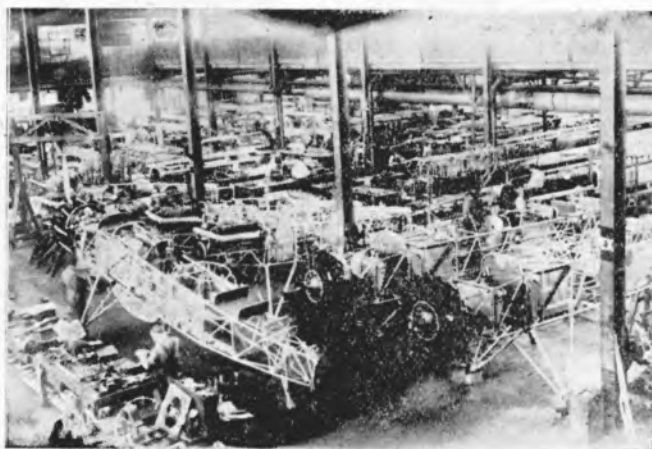
IDILA DE CARNAVAL...

— „Și unde vă pot întâlni doamnă baroană?”

„Eu sunt lucrătoare la Regie. Dar domniata scumpe conte?”

— Eu sunt impiegat clasa III-a la ministerul de domenii.

O priviro într'o fabrică americană de avioane. Fiecare dintre avioanele „Cortnies-Falcon” este înarmat cu 6 mitraliere, care pot împărăștia un foc ucigațor în toate direcțiile. Două dintre acestea trimit gloanțele printre învârtiturile elicei

Uriași și pitici

POTIȚI intrați domnilor! acești uriași și pitici. Prima pe Acum începe reprezentația! reche — domnul are 65 de cm. Puteți admira aici pe cel mai în- iar doamna în e toaletă de seară drăsnel uriaș al lumii: dela cap — se ajută între ei, ca să se până la picioare 1 metru și ju- poată cățara pe scaun. Greută- mătate, dela picioare la cap 1 tile vieții Ce să-i faci! metru 20, în total 2 metri 40. Și Și uriașii se înțeleg bine între

Scenă într'o reprezentație de pitici.

Frații cei mai înalți din lume: Marisiana și William van Drochsen

ei. Figura domnului William, cel înalț de 2 metri și 48 de cm., e foarte veselă; e probabil că dorința sa de a ajunge sergent de poliție se va împlini. Mai grea e situația pentru Marisiana, care n'are decât 2 metri 11 cm. Ea ar vrea să ajungă bucătăreasă și nu credem că se va găsi cineva, căruia să-i trebuiască o slujnică atât de pipernicită!

Pe uriașul acestalalt, îl ceartă bătrânul, cu asprime, ca să adevăriască proverbul că mai totdeauna ardeul cel mic e mai iute, decât cel mare. E probabil că uriașul a cerut mâna fetei moșneagului și acesta e de pă-

David și Goliat.

pe soția sa Semiramida, cea mai mică femeie din lume. Oricât de mică, să știți însă, că această femeie își tratează soțul cu aceeași severitate, ca și celelalte femei, de statură obișnuită, așa încât bietul uriaș e nevoit să se ascundă, când sub pat, când sub masă, ori de câte ori doamna Semiramida este infuriată!

Potiți intrați domnilor, îndată începe reprezentația!

Pentru că n'ați fost de sigur la această reprezentație, revista noastră va înfățișează aci, pe

rere că o căsnicie între fiica sa cea mică și Goliatul cel lung, n'ar fi prea potrivit, și'n orice caz n'ar sta în echilibru stabil.

Oameni înalți se găsesc din ce în ce mai greu; mai mult în basmele fantastice ale copiilor se pot întâlni adevărați uriași... Cu totul altfel stau lucrurile în ceea ce privește pe pitici. Aceștia sunt destul de numeroși. În vechime erau bufoni pe la curțile Spaniole sau în Orient și râdea multă lume de ghidușii lor. Foarte deseori slujiau interese

Ce faci mititico?

secrete, căci știau să tragă sfo- rile politice, cu multă abilitate. Astfel sultanul Suleiman a fost otrăvit de bufonul său favorit.

Să trecem însă la lucruri mai vesele și să privim la cavalerul

pitic, din ilustrația noastră. Ce ați spune doamnelor de un asemenea adorator micuț? Poartă haine elegante, pantofi de lac, are baston și cu mustața lui frumos răsucită, este destul de drăguț. Nu-i așa?

Interesantă este fotografia primadonei celei mai mici din lume. Cu pantofiorii ei minusculi, oricât de mică este, ea calcă în picioare, în fiecare seară, multe inimi. Nenumărați sunt bărbații cari au cerut-o în căsătorie, jurându-i ca o vor purta, viața întreagă, pe brațe. Dânsa cu obrăznicia caracteristică femeilor frumoase, răspunde fiecăruia: „Așteaptă până voiui mai crește...” Iar bieții bărbați sunt nevoiți să tot aștepte, pentru că mica primadonă nu prea crește!

Cea mai mică primadonă din lume.

VIITORUL SOCIETATE ÎN COMANDITĂ PEN- TRU AJUTORĂRI DE DOTE CLUJ, STRADA MEMORANDULUI NO. 4.

Primesc dotă (zestre)

Domnișoarele, doamnele și domni, cari voesc să se căsătorească dacă incheii contract cu institutul nostru. Plătim sau dăm: celor din clasa I. 100.000 lei numerar sau o garnitură completă de dormitor, soufragerie și bucătărie, în valoare totală de 120.000 lei.

Celor din clasa II. 70.000 lei numerar, sau o garnitură completă pentru un dormitor, soufragerie și bucătărie, în valoare totală de 80.000 lei.

Celor din clasa III. 40.000 lei numerar, sau o garnitură completă pentru dormitor și bucătărie în valoare de 50.000 lei.

În senzul condițiilor noastre generale, plătim în numerar ajutorul de dotă și acelor persoane cari nu se vor căsători.

Cele mai avantajoase condițiuni

Inscrierile se pot face: în Cluj, la sediul societății, Str. Memorandului 4. Căutăm reprezentanți cu salariu fix în toată țara, cari să poseadă garanție morală și materială.

Noul concurs al Realității Ilustrate

SE întâmplă foarte adesea că autorii, grăbindu-se, strecoară greșeli mari în lucrările lor. Cititorii atenți le observă și atunci aprecierile la adresa celor cari le-au făcut nu sunt măgulitoare. Cu atât mai de admirat este spiritul de observație al criticului.

Prin noul său concurs „Realitatea Ilustrată” vrea să pună la încercare spiritul de observație al cititorilor săi. Publicăm mai jos o nuvelă, în care se găsesc — destul de evidente — cinci erori logice, cinci contradicții. Se pune problema de a găsi — lucru

lesnicios — aceste cinci erori voite. Cititorul va trebui să-și încordeze puțin atenția.

Este acesta un exercițiu spre a desvolta spiritul de observație și de critică al publicului. Concurenții vor trebui ca până în ziua de 15 Martie să ne comunice cele cinci erori descoperite. Cei cari vor fi izbutit să le găsiască în mod exact, vor fi premiați cu: un premiu de o mie de lei, unul de 500, unul de 300 și șapte premii constând din câte o carte, aleasă din literatura română sau străină (în traducere). Intre răspunsuri identice vor hotări sortii.

Aventura

Era ora zece înainte de amiază. O femeie trecea strada deacurmezișul. Spaima i se cetia pe față. Înaintea ei, la câțiva pași, mergea un bărbat îmbrăcat în haine închise, ținând la subțioară o geantă.

— Pentru Dumnezeu, Domnule Doctor! — a strigat femeia în urma bărbatului, — veniți curând, s'a întâmplat ceva conștient! Ajungându-l din urmă, femeia a început a povesti, cu vocea întretăiată de suspine:

— Veniam chiar la dumneavoastră. De mai multe zile stăpâna mea nu se simte bine... Azi dimineață se plângea că o dor picioarele. Astăzi stătea în fața oglinzii și-și pieptăna părul, și încă era bine dispusă când mi-a spus: „Ce vreme frumoasă e astăzi afară, Marito!” Apoi deodată și-a dus mâna la inimă și s'a prăbușit la pământ.”

Intre timp cei doi au sosit la casa bolnavei. Doamna se afla pe un divan, fără conștiință. Medicul a readus-o în simțire și a scris rețeta: „Să faceți aceste prafuri și să încunostiți și pe soțul dumneavoastră!” Ați fost victima unei slăbiciuni a inimii — a lămurit el pe doamna Mărginean, care stătea palidă în fața sa. Trebuie să vă feriți de orice iritație, mai multă plimbare și eventual să întreprindeți o călătorie la Sud.

Frumoasa doamnă a oftat, și a spus cu o voce domoală: „Ce ușor vă vine dumneavoastră să prescrieți leacul suprem: „O călătorie la Sud!” Dar din ce? Aceasta niciodată nu vă întrebați.”

Cu capul gol și fără haină, soțul a năvălit în odaie cu pana după ureche; și-a îmbrățișat soția și i-a sărutat mâinile:

— „Olga, micul meu drag!”

Soții Mărginean nu erau de mult căsătoriți. Era o unire de dragoste: dânsul avea 28 de ani, iar dânsa 23. După un an, micul orășel de provincie îi plictisise cu monotonia lui. Doamna avea alte năzuințe. Știa însă care este situația lor materială și nu îndrăznea să-și afirme nici ei însiși, dorințele proprii. Trista realitate a cauzat multe nopți de nesomn și bărbatului, a cărui ocupație era de așa natură, încât îl ținea legat în acest loc. Din școala comercială a ajuns direct în slujba unei bănci și plin de praf îl ținea acum în mrejele sale de oțel. Uneori vorbiau împreună: „Încă puțini ani! Jean lucrează în interesul tău la București!” Dar cuvintele acestora de mângâiere — nu le acordau nici ea nici el multă importanță.

„Ce s'a întâmplat draga mea?” s'a interesat bărbatul — ai căzut? Urmele degetelor mângiate de cerneală au rămas întipărite pe obrazul femeii. De aceea au răs toți trei.

— Urmele digitale pentru poliție — a spus în glumă bărbatul.

Femea și-a revenit în fire și și-a recăstigat culoarea feței: — „puțin liqueur?” s'a adresat ea doctorului — pentru spaima aceasta trebuie să bem.

Și a tunat în pahar.

„Cam matinală petrecere!” a obiectat doctorul și înainte de a goli paharul a declarat:

— În sănătatea gazdei noastre!

Conversația a durat câteva timp și în cele din urmă domnul Mărginean i-a cerut scuze, că trebuie să plece îndărăt la slujbă: „În primul rând datorită”. Doc-

torul de asemenea a dat să se ridice, ca să plece, dar domnul Mărginean l-a rugat să mai rămână, ca nu cumva starea soției sale să se înrăutățească. Soțul și-a sărutat soția pe frunte și a plecat.

***

Toată lumea, din societatea bună a micului orășel, a fost de părere că divorțul dintre Mărginean s'a făcut în modul cel mai frumos. De șase luni ei trăiau despărțiți iar domnul Mărginean — cu toată leafa lui de contabil — a restituit până la o centimă zestrea soției sale. Toată viața lui a fost cavaler”, spuneau cei cari comentau aceasta.

Doctorul Slăvescu este un om bogat și independent. Nu i-ar fi pasat chiar de ar fi pierdut întreaga sa clientelă și, imediat după căsătoria la ofițerul stării civile, a plecat la gară. Toată lumea știa că ei pleacă în călătorie de nuntă, în Egipt.

***

Domnul contabil Mărginean a fost făcut director al băncii. Frumosul bărbat, înalt, e adevărat c'a căpătat puțină burtă, dar tot e om destul de chipeș și toate mamele, care aveau fete de măritat, chiar dintre cele mai alese familii din orășel, cu bucurie l-ar fi ales ginere. Lui însă nu-i mai trebuia o nouă căsătorie. Sunt cinci ani de când s'a despărțit. În primele timpuri socotia că nu va putea trăi fără soția sa. Omul acesta de 30 de ani a socotit atunci că nu va putea suporta lovitura. Dar instinctul de viață a fost mai puternic decât durerea de moarte. Și astfel a fost salvat.

Într-o dimineață de Decembrie el a spus servitoarei: „Să împachetezi totul, căci mâine plec.” Slujnica l'a întrebat unde călătorește, iar el i-a răspuns:

„Plec în Italia, la marginea mării.” Slujnica a ripostat că în viața ei n'a văzut marea, dar cu toate acestea se simte destul de bine. Domnul n'a vrut să continue această conversație și astfel slujnica a fost silită să facă și ea.

***

Era în mijlocul sezonului. La marginea mării nesfârșite domni și doamne se plimbau în costume de baie. Pe strandul dela Nizza s'au întâlnit pentru prima dată. Nici unul nu știa ce atitudine să ia. Doamna s'a gândit, în primul moment, ca să se prefacă că nici nu-l cunoaște. Mai apoi și-a dat seama că aceasta ar fi ridicol. Și, cu un surâs prietenesc i s'a adresat: „Bonjour Jean!”

Cu fața arsă de soare, părea o fată tânără de 19 ani. Au vorbit împreună ca niște buni cunoșcuți.

— Ești și acum tot astfel ca odinioară.

Ambii au roșit. Le-a venit amândurora în minte o idilă a lor, dintr-o zi foarte caldă de August. El era încă licean, iar ea o fetiță neștiutoare. O orfană, care

trăia din mila unor rude, sărace și ele. Stăteau la marginea unui pârau și băiatul o îndemna să se scalde:

— Pe vremea asta călduroasă e cel mai bun lucru!

— Dar n'am costumul de baie la mine! Răspunse fata.

Și atunci băiatul a plecat după costumul ei și în cinci minute ambii erau în apă. După câteva timp au răsunat strigăte de ajutor. Băiatul s'a repezit imediat într'acolo și a găsit-o vâitându-se. întrebând-o ce are, ea i-a răspus că un rac a mușcat-o de picior. El a luat-o în brațe, a scos-o la mal și a desfăcut foarfecile racului, care îi sângerase piciorul. Drept răsplată a căpătat o sărutare. A fost primul lor sărut.

— Iți amintești? s'au întrebat acum, unul pe cellalt. Și și-au amintit într'adevăr, cu bucurie și fericire, de timpul atât de frumos, de atunci.

Deodată femeia a spus:

— Soțul meu e în oraș și, în acest timp, obișnuiește să vină aci.

— Soțul dumitale? — a întrebat el, și ambii au răs de aceasta.

Peste puține clipe doctorul sosi și n'a prea fost plăcut surprins, de această întâlnire.

— Ce faci dumneata aici? a spus dânsul, numai ca să întrebe ceva.

— O călătorie de agrement, răspunse cel întrebat.

— Și cum se poate aceasta? Sunt atât de bine plătiți astăzi contabilii în țară?

Dânsul n'a răspuns decât foarte scurt:

— Am fost făcut director.

— Aceasta-i foarte frumos, — spuse doctorul — nu-i așa Mary? Femeia nu spuse nimic.

— Noi mergem, — mai adaoga el, își luă soția de braț și plecă. Cel rămas, privi vreme îndelungată, în urma lor.

În ziua următoare, s'au regăsit în halul hotelului, la ceai. Doctorul era angajat într'o conversație, la o masă vecină, și între acestea domnul și doamna au putut schimba câteva cuvinte.

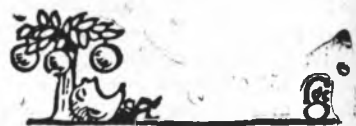
— Vreau să-ți spun ceva!

— Ce aveți să-mi spuneți?

— Spre a termina scurt, îți voi spune în câteva cuvinte: vei veni cu mine trebuie să vii cu mine, chiar astăzi, peste un sfert de oră, te aștept în automobilul meu.

Soția l-a privit lung câteva vreme, apoi i-a răspuns:

— Bine, voi fi acolo!

IN COMPARTIMENTUL DE CFR
Ramolescu privind urât la copilul care geme:

„Sper că nu are o boală molișitoare?”

„Ați fi bucuroși să aveți boala lui?”

răspunde mama furioasă.

„Capătă tocmai dinți!”

Grafologia

A. Dopal Erste — Ploesti. Punctuală și precisă în toată activitatea sa. Are un simț special pentru lucrurile reale. Cunoaște valoarea banului. E preocupată mai mult de amănunte decât de lucrul în sine. Cunoaște bine oamenii. Muzica și poezia lirică are mare influență asupra sa. Iubește arta. Hotărâtă, puțin sexuală dar nu se poate apropia nimănui de ea decât sufletește.

Nolo Soroca I. Inteligența și cultura sunt dezvoltate. O vedere largă despre lume, nervos. Pervăzător în acțiune. Un temperament cam rece, dar hotărât. E un conducător bun deși nu e cel mai energetic om. Caută societatea femeilor, dar nu e un ușuratic. E credincios față de aceia care i-a câștigat dragostea.

II. Un suflet ales și sensibil, tandru. Așteaptă ca și ceilalți să se comporte cu aceeași dragoste față de ea. Are multe însușiri bune. Are principii proprii și punctele de vedere caracteristice. Spirit de independență, poate umbla pe propriile ei picioare, dar nu poate persevera mult. Se întâmplă să lase toată activitatea. Citește mult, puțin neglijentă. Gata de sacrificii. Cu tendințe spre misticism și un suflet religios.

Plisnța — Piatra-Namț. O femeie cu multe trăsături bărbătești în caracter. Dacă s'a angajat cu cuvântul, atunci în mod nestrămutat își ține angajamentul. Incăpăținată. Nu-i place disputa și nu suferă contradicție. Absolut cinstită și dreaptă. Nu iartă nimănui minciuna. Poate porunci dar poate face și sacrificii mai ales dacă ceea ce face nu este împotriva intereselor proprii. Citește puțin din lipsă de timp. Își alege însă bine lectura. Orizonturi cam înguste.

Doamna Grișana Drăgana — Cluj. Ii place societatea. Cultura e puțin superficială și unilaterală. De altminteri o individualitate plăcută cu maniere simpatice. Vorbește frumos.

E invidioasă și sub influența acestei invidii poate suferi ascendentul altora. Nu-și ține totdeauna vorba și trece ușor dela un lucru tocmai la extremitatea cealaltă. Ii plac parfumurile tari.

Domnul Maiorescu Roman — Oradea. Poate comanda și într'o discuție nu suferă niciodată contradicții. Are gesturi tari și maniere categorice. Față de cei mici e rece și distant, față de cei mari e mai umilit. Ii place muzica. Și față de prieteni e gata de sacrificiu până la ultima expresie a cuvântului. Are o cultură dezvoltată dar orizonturi strimte și este încăpăținat. Cere mai mult dela colaboratori decât dela el însuși. Prevedem un viitor fericit.

Julietta. — Nehotărâtă, dar uneori încăpăținată. Cu multă greutate începe un lucru, îl lasă și iar îl începe pentru că e nehotărâtă. Poate iubi cu înfocare, dar tot atât de tare să și urască. Pătimașe și uneori crudă. Ii place muzica și este în stare de sacrificiu dar numai pentru cei pe care-i iubește. Nu trebuie să-i stărnești mânia pentru că aceasta ar avea urmări rele.

Romeo. Nu-i place mediocritatea deși trăiește în mediocritate. Și oscilează dela o extremitate la alta. Foarte pătimaș și sexual. Cultură unilatrală. Nu e rezistent. Foarte prevăzător. Egocentric. Nu totdeauna sincer. Are idei fixe din care nu poate fi scos. Nu suferă contradicții.

Diana. Suflet bun până la extrem. Stă însă sub influența nervilor săi. Foarte pătimașe și poate iubi cu aceeași intensitate cu care poate urî. Puțin isterică. Foarte invidioasă și astfel cu ajutorul invidiei poate fi ușor apropiată. Gata la sacrificiu, e plecată spre misticism. Anumite numere sau anumite zile joacă un rol important în viața ei. Ii plac cărțile erotice. Și sub influența muzicii devine sentimentală până la lacrimi.

JOCURILE „REALITĂȚII”

JOC No. 1. CUVINTE INCRUCIȘATE de Oltin Balteș — București (10 Puncte)

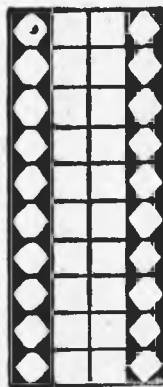

VERTICAL:

21. Paradis
1. Haină românească
22. Corporațiune
23. Unul dintre ucenicii lui Isus
24. Cântec sacru
25. Incurcătură, clăie peste gramadă
26. Un sentiment urît (invers)
27. Contrafacere în comerț
28. Joc de cărți
29. Piatra scumpă în diferite culori
30. Tare
31. Măsură de timp
32. Melodie la cântările bisericesti
33. Vocală
34. Pronume feminine
35. Tară în Europa
36. Amețit de vin
37. Nume de femeie

ORIZONTAL:

1. Plantă textilă
2. Cifră
3. Fluviu Siberian (invers)
4. Produs de lapte
5. Nume feminin francez (invers)
6. Afluent al Jiului
7. Oraș important în România
8. Numele unui film românesc
9. Unealtă de război
10. Numeral
11. Doi
12. Două litere din cuvântul Allo
13. Armă în antichitate
14. Al doilea rege al Romei
15. Unealtă
16. Golf în Marea Baltică
17. Zeu indian
18. Regele Visigoților (367)
19. Salut în limba latină
20. Mama neamului omenesc

JOC No. 2. Proverb ascuns (10 puncte) trimis de Remus Onoș — Bistrița

De sus în jos și dela stânga spre dreapta cuvintele au următoarea însemnare: 1. Avânt sufletesc. 2. ieșit. 3. meteor atmosferic. 4. adverb (invers). 5. formă a verb. a voi. 6. Zeul Amozului. 7. Râu în Europa. 8. Orez. 9. Bandit. 10. Noroi. Inițialele de jos în sus împreună cu finalele luate de sus în jos dau un cunoscut proverb latin.

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 Martie c. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 4, 5 și 6, va primi un premiu de 1.000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători, primesc câte un volum din operele autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Martie 1928.

Furnizorul curții regale române

Argintărie,
Bijuterii de fine
Obiecte de artă
Ceasornice de
precizie

Nu faceți cumpărăturile D-voastră, până ce n'ați vizitat mai întâi marele magazin. — Prețuri ieftine și fixe!

Henry S. Braunfeld
Cluj, Piața Unirei Nr. 15. Telefon-interurban 643.

Waspada, cel mai tânăr profet hindus.

Profeci moderni

TITLUL acesta va părea poate comic multora, deoarece noțiunea de profet este atât de strâns legată de Testamentul Vechiu, încât a vorbi despre „profeci moderni” este deplasat. Cu toate acestea marile schimbări, profețiile de Biblie nu s’au împlinit încă, și cine poate ști când va sosi momentul, ca noul Messia să apară? Acest Messia, dacă într’adevăr va veni, va trebui să fie modern. Prin urmare, ca un silogism logic, rezultă că și profeci moderni, pot exista.

În toată lumea a crescut astăzi numărul acelor, cari au nevoie de

călăuze sufletești. Așa se explică de ce mereu se ivesc oameni, cari așezându-se în fruntea faburilor și smulgându-se din cadrele stricte ale ocupației lor cetățenești, simt inspirația divină în sufletul lor și se prezintă mulțimilor drept profeci. Cei mai mulți dintre aceștia sunt sortiți însă ca mai de vreme sau mai târziu, să fie îngropați, în vâlmășagul vremilor și să dispară din istoria lumii, fie din pricina neputinței proprii, fie din cauza indifferenței credincioșilor.

Sunt pușini acei, cari în ciuda civilizației din veacul al XX-lea, se

Jeddu Crishnamurti, profetul teosof

Otoman Zar Adusht Ha’Nash, profetul mardeist

impună astfel, încât credincioșii lor, pot menține la suprafață și să se înloc de a-i omori, prin indiferență, dimpotrivă îi adoră și devin propagatorii lor aprigi.

Unul dintre cei mai mari — din acest punct de vedere — printre profeci moderni, este indianul **Crishnamurti**, în care cred milioane de oameni. El este întemeietorul unei religii noi și — după învățăturile teozofice — se crede că, prin aceasta, Christos face cunoscute omenirii, nouile sale învățături.

Crishnamurti a fost descoperit încă de copil, de Anie Besant, renumita presidentă a teosofilor, într’un orașel din India. Învățăturile acestui nou Messia seamănă cu ale lui Christos, îmbinate cu unele idei budhiste. La vârsta de 15 ani, lui Crishnamurti i-a apărut prima carte intitulată „**La picioarele Maestrului.**” În câteva săptămâni această carte l’a făcut cunoscut în toată lumea. Astăzi, Crishnamurti a împlinit 30

de ani, trăiește în societatea și sub continua observație a venerabilei matroane Annie Besant. Viața lui nu se deosebește întru nimic de a altor gentlemani englezi. Poartă vestimenta obișnuită, europene, dar niciodată în viața sa n’a mâncat carne.

Tot om tânăr e și **Parvy G. Jal Dastur**, marele preot al lui Zoroastru și doctor „Honoris Causa” al Universității din Columbia, unde și-a făcut studiile. Și acest profet trăiește, după toate obiceiurile moderne ale epocii, și vorbește la perfecție opt limbi, dintre care cinci europene.

Profetul cel mai tânăr este hindusul **Waspada** care spre deosebire de ceilalți colegi ai săi, în viața sa, se conformează întru totul preceptelor budhiste. Născut într’una din insulele Sonde, tânărul profet are 15 ani și se crede că este reîncarnarea lui Budha. Ziua întregă dânsul nu face nimic, nu vorbește cu nimeni, ci, în poziția în care-

Conis Haeusser, președintele asoc. religioase cu același nume.

vedem șade în grădina părinților săi.

Câte-și trei acești profeti cred în curățenia sufletului în vreme ce profetul mazdeist, **Otoman Zar Adusht Ha'Nish**, propagă eliberarea trupului, de toate dorințele lumești. El a găsit un sistem special pentru educarea trupului și credincioșii săi sunt datori să se supună preceptelor sale. Ha'Nish e Persan. S'a nă-

terne, sufletești, ci pretinde să înfrățiască și statele, între ele, iar credincioșii săi stau dușmanii războaielor.

Cei înșirați aci alcătuiesc galeria profetilor moderni, ai acelor care numără mai mulți credincioși.

Nimic în exteriorul lor nu-i arată ca urmași ai vechilor profeti; nimic nu-i deosebește de noi, și totuși, privind cu atenție, găsim în

Dr. Parvy C. Jal Dastur, marele preot al lui Zoroastru

cut în Persia și de aci a plecat în America, unde în scurtă vreme și-a câștigat numeroși aderenți. Astăzi și în Europa există multe temple mazdeneiene.

Conis Haenusser se poate număra și dânsul printre profetii moderni. Dânsul propagă purificarea sufletului omenesc, după vechile precepte originale ale lui Christos. Acesta nu este numai vestitorul păcii în-

fizionomia lor ceva deosebit, merit să fascineze masele. Oameni ca noi, în ceace privește obiceiurile și viața lor de toate zilele, ei sunt profeti, deoarece mulțimea, grupată în jurul lor, crede orbește într'înșii, iar religia lor corespunde unei necesități sufletești a acestor credincioși, cari într'însa găsesc refugiul și mângâierea.

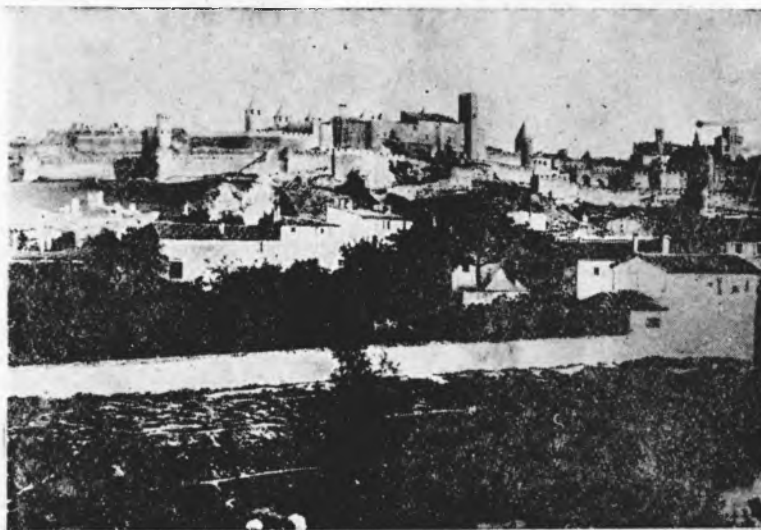

Premiul I la curse. D-ra Elli Case, o fetiță de 5 ani, a obținut la Washington premiul I, la curse pentru copii sub 13 ani.

INCURAJAREA SPORTULUI ÎN ANGLIA

Regele Angliei felicită pe membrii unei echipe de Rugby din New-Sud-Walles, cari și-au învins adversarii. Sportsmanii sunt invitați de Rege și Regină la Ceai.

Cel mai vechiu oraș din Anglia: Carcassone. Acesta împlinește 2000 de ani de existență. În ilustrația noastră se vede o cetate medievală care se păstrează aproape intactă, în acest oraș și e unul din monumentele Angliei.

Motto: „Cumpărarea pianului e chestie de încredere”

Garanția cea mai deplină

o oferă renumele excelent al firmei

I. TRISKA

existență de 58 ani, cel mai vestit depozit al branșei

Reprezentantul general al cunoscutei mărci „Förster”

Cluj, Str. Șaguna 14. Telefon 419.

Falsificarea sexului

Despre transvestiți

Dună H. V. T.

În știința psihiatrică adică aceea știință care cercetează boalele sufletului și ale gândului omenesc, prin anul 1910 s'a introdus un termen nou, numele de **transvertit**. Sensul acestui termen este cel filologic și noțiunea caracterizează pe acei cari simt tendința de a se prezenta, în lume, sub aspectul contrar de cel căruia îi aparțin în realitate. Sunt mult mai numeroși decât s'ar putea crede, acei cărora le place să trăiască — bărbați fiind, — în haine de femeie, sau femei, în haine bărbătești. Plăcerea pe care acești oameni — desigur bolnavi sufletește — o au, în a purta haine, care nu li se potrivesc de fapt, este socotită, de unii medici psihiatri, ca fiind de natură erotică. Dar în general transvertiții se comportă, în dragoste, cu totul normal. Ei au numai sentimentul că haina obișnuită sexului lor nu li se potrivește.

E de importanță și din punct de vedere criminalistic, de a fi orientat asupra impulsunii de a se travesti, căci, în istoria spargerilor, s'a întâmplat adesea cazuri când nu s'au putut explica multe lucruri, din pricina, că nu se cunoștea viața transvertiților. Transvertiții de altminteri au mult mai ușor posibilitatea decât oamenii normali, să comită fapte infamante. Este cunoscut cazul de mai acum zece ani, când ziarele s'au ocupat pe larg de isprăvile așa numitei „falșă damă dela curte”, o calfă de bărbier, care purtând haine elegante de doamnă și prezentându-se sub numele de contesa Arnim, a putut șterpele unui giuvaergiu din Potsdam, bijuterii de mare valoare. În special, în ceea ce privește excocheriile de căsătorie, sunt renumiți transvertiții.

Ar fi greșit însă să vedem în fiecare om care poartă alte haine decât cele ce se potrivește sexului său.

REGINA CHRISTINA A SUEDEI (1632-1654) care toată viața ei s'a purtat mai mult în haine de bărbat. (După o pictură de David Beck)

un spărgător sau un hoț, căci foarte mulți dintre transvertiți nu au nici un gând rău. Ei se supun impulsunii lor interne foarte adesea, numai în casa lor proprie și nu apar în public, decât în haina convenabilă.

Unii transvertiți au jucat un rol

important în istoria mondială. Astfel se cunoaște povestea papei Johana, care după cum se spune, ar fi deținut pontificatul, sub numele de Ioan al III-lea, dela 855—858. Legenda aceasta a fost crezută multă vreme, până când a fost explicată de către teologii evangheliști. Papea era o fată originală din Mainz, care a plecat cu profesorul ei, un călugăr, la Roma. Acolo fata s'a îmbrăcat în haine de bărbat, pentru că altminteri i-ar fi fost imposibil să frecventeze pe călugării din mănăstiri. Astfel a putut și ea să ajungă într'un ordin călugăresc, și a fost făcută, cardinal de către Leo al IV-lea, care nu știa că are de a face cu o femeie. După moartea lui Leo al IV-lea Johana a fost aleasă papă, nimeni nebănuiind că Ioan cardinalul n'ar fi bărbat. Până când într'o bună zi, în timpul unei procesiuni, pe stradă, a dat naștere

PAPESA IOHANNA (855-858)

După o gravură din „Histoire de la Papesse Jeanne” de profesor de Spanheim, Colonia (1694)

unui copil. Prin aceasta Johana s'a trădat și a fost nevoită să părăsească scaunul pontifical.

Mult mai interesant încă este povestea vieții unui alt transvertit, a cavalerului D'Eon, care a jucat un important rol politic și a dat mult de furcă istoricilor, cari n'au știut cum trebuie să-l clasifice — printre bărbați, sau printre femei. J. Gailardet, la 1836, a dat la lumină memoriile acestui cavaler și, de atunci, viața lui este cunoscută, în istorie.

D'Eon, s'a născut la 1728 în Tonnerre, un stat din Burgogna. A trăit până la vârsta de 83 de ani și în viața lui, 49 de ani s'a înfățișat ca bărbat, iar 34 ca femeie. Chiar în timpul cât trăia au fost mari discuții dacă el este femeie, sau bărbat. D'abia după moartea sa, la 1810, la Londra, prin disecția cadavrului său, care s'a făcut de către mai mulți medici, s'a stabilit, în mod hotărât, că el era bărbat.

D'Eon și-a ales cariera militară și a ajuns locotenent, într'un regiment de dragoni. A slujit foarte bine și a câștigat, în urma purtării sale în războiu — mai multe decorații. Camarazii săi îl stimau, ca

FALSA DOAMNA DE ONOARE

O calfă de bărbier din Berlin s'a prezentat într'un echipaj într'un magazin mare de bijuterii din Potsdam și dându-se drept doamna de onoare a împărătesei a încercat să facă cumpărături. (Din institutul pentru științele sexuale al doctorului Magnus Hirschfeld, Berlin)

pe un duelist foarte abil și spada sa era temută în armată. Iși dovedise îndrăzneala și dibăcia, în vreo treizeci de dueluri. La Paris, a cunoscut pe contesa Rocheford și o dragoste s'a legat între cei doi. Această doamnă, în glumă — deoarece iubitul său avea o statură in-

naltă, subțire și delicată, precum și trăsături femeiești atrăgătoare — l'a îmbrăcat odată într'o toaletă strălucitoare și l'a prezentat la curte, unde se dădea o serbare, ca pe d-ra D'Eon. Acolo, frumoasa domnișoară a plăcut mult Regelui Ludovic al XV-lea, așa încât dânsul s'a întreținut cu ea vreme mai îndelungată și — de bună credință — a pofțit-o în cabinetul său particular. Aici D'Eon a trebuit să mărturisească că el este un bărbat travestit. Metreasa Regelui, d-na de Pompadour, care fusese inițiată în această glumă, a intrat în acest moment în cabinet și a răs, cum se cuvenia, de păcăleala Regelui.

Regele însă, căruia îi plăcuse cavalerul elegant și spiritual, a hotărât să-l întrebuințeze într'o misiune diplomatică. El l'a trimis, îmbrăcat ca femeie, și cu o garderobă bogată cu tot felul de toalete, în țovărășia Cavalerului Douglas, la Petersburg, la Curtea împărătesei Elisabeta, spre a câștiga simpatia acesteia, pentru Franța.

În călătoria într'acolo, misiunea a rămas, un timp mai îndelungată, la familia ducală din Neustrelitz. Douglas a prezentat pe însoțitoarea sa, ca nepoata lui. Prințesa Sofia Charlota mai târziu regina Angliei, a legat o prietenie strânsă, cu țânăra franțuzoaică, atât de răpitoare, și i-a dat o scrisoare de recomandare, la o doamnă de onoare dela Curtea împărătesei, pe care o cunoștea, Nadesda Stein.

La Petersburg domnișoara D'Eon a fost prezentată împărătesei și a

MADAME IMBERT

Această femeie a arătat în timpul luptelor COMUNEI din Paris (1871) atât de eroică, încât a obținut autorizația ca în toată ei să poarte haine de bărbat. Nici un om care o întâlnea prin fauboururile Parisului, n'ar fi bănuțit că sub înfățișarea acestui venerabil domn se ascunde o reprezentantă a sexului slab. (Din Institutul pentru Științele Sexuale al doctorului Magnus Hirschfeld, Berlin).

CAVALERUL D'EON (1728-1810)
Renunțatul transvestit care a stat multă vreme în serviciul diplomatic al lui Ludovic al 15-lea al Franței

plăcut atât de mult acesteia, încât a fost angajată ca lectrice. Plăcerea împărătesei a fost însă și mai mare, când D'Eon i-a mărturisit mai apoi, că el este un bărbat. Ea a căutat să-l câștige, tot timpul cât a rămas la Petersburg, dar zadarnic.

Cavalerul D'Eon s'a înapoiat apoi în Franța, a luat parte la războiul de 7 ani, a fost rănit și făcut căpitan. Regele Ludovic i-a scris atunci: „Mi-ai fost tot atât de folositor în haine de femeie ca și între acele pe care le porți de obicei.” Ca răsplată l-a trimis ministru plenipotențiar la Londra. Dar D'Eon căpătase mulți dușmani, din pricina favorurilor de care se bucura. În

DANSATOARE (Spaniolul Derkas)
Cel mai iubit costum al transvestiților

Anglia s'a răspândit despre el s'voul, că ar fi o femeie travestită.

Dată fiind dragostea de rămășaguri pe care o au englezii, nu e de mirare că s'au angajat nenumărate pariuri, între cei cari susțineau: unii că D'Eon ar fi femeie, alții că ar fi bărbat. Patima rămășagului a câștigat chiar cercurile de jos ale popoului, în așa fel încât în cele din urmă o lămurire devenise imperioasă. Spre a câștiga siguranța, într-o bună zi, câțiva nerăbdători, sub conducerea unui bătaș cunoscut, au pătruns în locuința lui D'Eon, au dat într-o parte pe servitori și au intrat în casă, unde au găsit pe cavalier — care în intimitate purta de preferință haine femeiești — într-o costisitoare rochie de diminea-

ță. Cu strigăte sălbatice, i-au cerut să se descopere în fața lor.

D'Eon nu și-a pierdut cumpătul, și-a apucat spada și a silit pe conducătorul acestor răzvrățiți un lungan cât toate zilele, să se bată cu dânsul, afară. Pentru că englezii sunt sportsmani, din fire, imediat cei de față sa udat la o parte și au veghiat ca duelul să fie cât mai cinstit. Lupta a început și, după câteva lovituri, rivalul cavalerului a fost atât de greu rănit, încât s'a prăbușit la pământ, cu toate că îmbrăcăminte de femeie a cavalerului împiedeca mult pe acesta în mănuierea spadei.

„V'am arătat că sunt un bărbat”, strigă D'Eon și șterse, cu o batistă de dantele, lama sa plină de sânge. „Scoateți pe acest om afară și cărați-vă de aici!” Impresionată, mulțimea s'a retras.

Într-o zi, Regele George a găsit pe cavalier singur, în odaia reginei și a făcut pentru aceasta mustrări soției sale. Sophie Charlotte însă nu s'a arătat de fel încurcată și a povestit că, mai de mult, cavalierul a fost în casa părinților ei, la Neustrelitz ca femeie și că s'a convins, că D'Eon, nu este decât o doamnă travestită. Regele nu s'a liniștit cu una cu două, ci a cerut printr'o scrisoare, regelui Ludovic, lămuriri asupra ministrului său plenipotențiar.

Ludovic se găsea în mare încurcătură și — după sfatul Metresei sale de atunci, contesa Dubarry — a răspuns, spre a liniști pe monarhul gelos, că de fapt cavalierul D'Eon ar fi o femeie travestită.

L-a chemat însă imediat din Londra și i-a acordat o pensie, obli-

JEANA D'ARC
Fecioara din Orleans

gându-l însă ca, de aci încolo, să poarte totdeauna haine femeiești. Cavalerul s'a supus și s'a retras cu prietena sa Nadesda Stein, pe care o cunoscuse la Petersburg, unde învățase s'o iubiască și s'o prețuiască, mai întâi în locul său natal Tonnere, mai târziu la Londra.

Când privim astăzi la viața acestui om deosebit, ne putem ușor lămurii pasiunea sa curioasă, pe câtă vreme contemporanii săi se aflau în fața unei enigme. D'Eon aparținea grupului de oameni, cari au o plăcere în purta haine contrare naturii lor.

Cea mai renumită transvestită dintre monarhi, a fost regina **Christina a Suediei**, fiica lui Gustav Adolf, care în tot timpul domniei

ei a purtat mai mult haine de bărbat. Dânsa era un vânător îndrăzneț, călăria și trăgea cu pușca ca un bărbat, avea dese liscuții filozofice, dar nu se pricepea absolut deloc, în lucrurile femeiești.

Dintre alte figuri istorice, cu aceleași tendințe, vom mai aminti că **Jeana D'Arc, fecioara din Orleans**, din tinerețe încă se îmbrăca bărbătește iar la noi, **Ecaterina Teodorescu**, care în războiul a simțit necesitatea să meargă alături de bărbați, la fapte vitejești, a purtat de asemenea, foarte bine, haine bărbătești.

Exemplele aduse aci pentru tendința erotică de travestire, înfățișează chipuri marcante și de valoare mare. Tendința aceasta există însă, desigur, la foarte mulți — chiar dacă într'un grad mic — și sunt numeroși acei cari nu se supun ei numai de teama ridicolului. Aceștia își pot învinge dorințele. Când se întâmplă însă ca o întâmplare oarecare în viață să alocă condițiuni speciale, tendința lor se manifestă în mod brusc și cei cari cunosc sufletul omeneșc își pot explica acest lucru.

Relevând fenomenul transvestiției noi nu vrem să dăm o sentință împotriva celor cari îl prezintă, ci am încercat doar să explicăm, ceea ce nu intră în cadrele obișnuite ale firei omenești.

Nou gen de record

Un naș care bate recordul. D-l P. P. Ionescu-Junon, fondatorul și directorul proprietar al tipografiei „Gazeta Căsătoriilor.” D-sa a cununat 56 de perechi și a botezat 27 de copii, având astfel maximul de fini, respectabilul număr de 137. Aceasta în decurs de 8 ani de când apare Gazeta Căsătoriilor

EXPOZIȚIE DE CĂINI LA BERLIN

Bulldogg englez

Imitatorul american de femei, Barbetta

Concursul literar al „Realității Ilustrate“

Când sapi groapa altuia

— de Justin Iieșiu —

(Urmare și sfârșit)

Gândurile sinistre îi tulburară liniștea și sufletul său era involburat ca o mare furtunoasă. Era târziu. Din cerul negru se cerneau picuri reci de ploae. La intervale s'auzeau sunete de goarnă. Câte-o trăsură hodorogită spinteca pânza tăcerii și felinarele luptau cu agonia.

IV.

Eliza era foarte îngrijorată. Nu-și mai văzuse bărbatul într-o asemenea stare sufletească. Îl privea întins pe pat, desfigurat la față, din ochi îi curgeau șiroaie de lacrimi, avea febră, părul îi era în desordine și nu înțelegea ce i-se întâmplase. Nu scoțea nici o vorbă și situația aceasta o făcea să sufere mai mult.

Pentru bărbatul ei ar fi fost capabilă să prindă zeii de piept, și să le ceară socoteală. Era doar unica ei nădejde, unica fericire, unica mândrie. Era îngrijorată și nu știa cum să-i ajute.

— Dinule, Dinule ce-i cu tine?

De-ar ști măcar ce-l doare? Ce însemnează încăpăținarea aceasta?

Tace, tace într'una, parcă și-ar fi pierdut rațiunea. Să alerge la un doctor? Dar nu-l poate lăsa singur, așa în miez de noapte...

Dinu gemu îngrozitor, parcă i-s'ar fi rupt baerile inimii.

Eliza alergă la patul bolnavului și-i pipăi pulsul.

— Ești bolnav, Dinule? Bolnav rău?

— Nu, Eliz.

— Unde-ai întârziat atât?

— În lume...

— Dinule ce ți-s'a întâmplat? Răspunde-mi, nu mă chinui. Liniștește-mă! Florii groazei îmi furnică prin corp și n'ai pentru mine nici un cuvânt de alinare?

— Sunt nebun, Eliz...

— Dinule, prostii... Mă nspăimântă... De ce? Te iubesc doar atât de mult...

Se apropie de el. Dinu o respinse ușor și căzu pradă unor bâgueli. Eliza veghea cu credință la căpătâiul bolnavului până în zorii zilei. Îl îngrijea cu nețărmurită dragoste și n'a închis ochii toată noaptea.

Picuri de ploae răpăiau, căzând din streșini. Copacul tăcerii își scutura florile negre în camera scundă.

Târziu de tot, cocoșii spintecau liniștii nopții, un clopot a început să geamă în turnul catedralei și lumina zilei, ca un uriaș fluture alb, bătea din aripi străvezii, la geamuri.

În curte se auzi șgomot de pași și în curând urmară hătăi puternice în ușă.

— Deschide!

— Cine, e?

— Procurorul.

Cheia se întoarse cu sunet ruginit în broască și în salon intrară trei domni.

— Sunt procurorul, doamnă — în-

cepu un domn elegant, blond și cu ochii scrutători.

— Și cu ce vă pot servi?

— Caut pe domnul Dinu Măgură.

Eliza se sprijini de masă, ca să nu se prăbușească. Presimțea ceva neobișnuit și-i dărdăiau dinții în gură.

— Soțul meu e bolnav...

Procurorul nu mai dădu explicații. Întră deadrept în dormitor și zăbind pe Dinu, se îndreptă spre el:

— În numele legii, te somez urmează-ne!

Bolnavul deschise ochii, nedumerit și așteptând lămuriri.

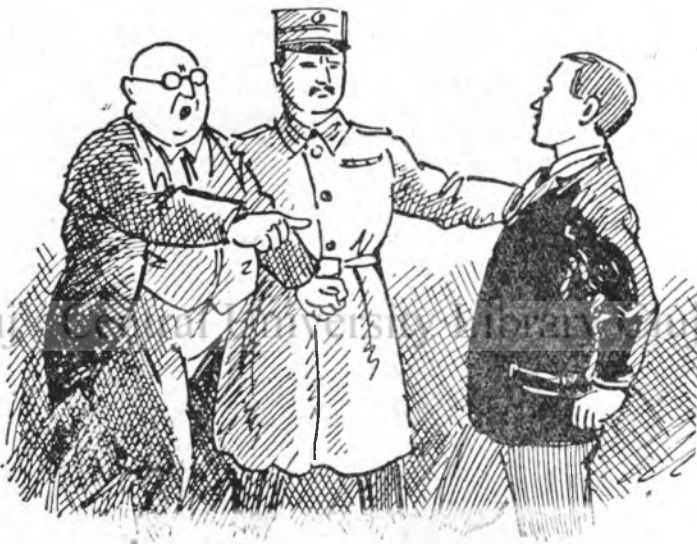
— La ce oră v'ăți întors ieri seară acasă?

— Nu știu. Târziu de tot.

— Nu se înșeală în presimțirile lor. Nu-i păsa de ceace va scrie presa, nici de comentariile publicului, deși falimentul cinstei e cea mai grea lovitură pentru o familie, care nu are altă armă de apărare.

Pentru salvarea sotului ei trebuiau însă fapte mari, fapte eroice. Ce putea o biată femeie? Nu poți opri fluviul în curgerea sa cu o cunună de flori. Și totuși încerca totul pentru eliberarea lui.

Dar unde a întârziat ieri noapte, ce i-s'o fi întâmplat, de a sosit acasă bolnav, ca un om în agonia? Oare nu cumva o fi fost în adevăr pe la bancă?... Apoi revoltată de această bănuială spontană, izbucni muștrându-se:

— Dela banca „Dunărea“ s'a furat un milion de lei prin spargere, la orele 11 din noapte. Sunt indicii serioase, că dumneata...

— Că eu ași fi spărgătorul — intreruse Dinu — bine, vă rog dați-mi răgaz, să-mi iau hainele.

Eliza indignată de această bănuială încercă să protesteze:

— Dar dovezi, dovezi, domnilor?

— Sunt multe și grave.

Urmă o scenă mută. Eliza își duse mâna la inimă, ca să-i oprească bătaile și privea cu ură la reprezentanții forței publice, cari aveau să-i fure soțul, cine știe pentru câtă vreme.

Dinu zâmbea ca un copil blajin, era zâmbetul nevinovăției, zâmbetul purității. Cu toate acestea avea ochii triști, parcă un amurg mohorit și-ar fi sădit melancolia în ei. Reprezentantul parchetului însoțit de cei doi agenți percheziționară domiciliul și disperați că nu găsesc nimic compromițător, aruncară lucrurile în desordine prin colțurile casei.

Dinu șopti la urechea Elizei:

— Fii liniștită. Nu sunt vinovat.

Adio.

Sărutându-i mâna plecă urmat de nepoțiții oaspeți.

Sărmana femeie a rămas nenorocită, distrusă. Furtuna care o prevenise nu de mult, izbucnise. Femeile

— Nu, nu se poate! Dinu nu e laș, nu e hoț! E un om cinstit!

Gândurile îi răscoleau creierii ca niște pirați însălbăciți.

Sub lovitura brutală a sortii stătea înmărmurită în mijlocul camerei. Într'un târziu își despletii bucele mătăsoase și se aruncă în genunchi în fața icoanei din perete.

În momentul acela zări însă o hârtie motolită pe padiment. O desfăcu și începu să citească. Era scrisoarea anonimă. Gândurile sinistre se topiră asemenea norilor și fruntea i-se însenină deodată ca cerul în primăvară, când roza auroră își scutură crinii peste văi. Înțelese totul:

— O, Dinule, Dinule! Sărman copil naiv!

V.

Spre seară ediții speciale anunțară furtul săvârșit prin spargere la banca „Dunărea“. Fantazia reporterilor era în plină activitate. Titluri cu literă grasă fluturau în mâinile trecătorilor. Senzația era mare în oraș. Până în cel mai depărtat cartier se vorbea despre întâmplarea aceasta stranie.

În crâșma „La vadul hoților“ lepra societății: pungașii, spărgătorii, apașii, haimanalele sorbeau vinul acru, scupau des printre dinții

galbeni și stricați, și citeau cu pasiune ziarele.

— Măi, fraților, ăla din chestie, casirul, e mai meșter decât noi toți la un loc.

— Ce lovitură sigură, bre — răspunse un altul.

— Ban greu, domnule, nu glumă — adause un al treilea.

— Și cutezanță mare, bă!...

— Unde s'a mai pomenit una ca asta!

— Mai adă un chil, jupâncasă, că doar n'om plânge pe conu Dinu... Să-i hie de bine!...

— Voinic tovarăș, țară! — săsăi din gâtlee un al șaptelea.

Fumul de lulele era înecăcios și duhoarea de alcool serbezea fețele.

La o masă rotundă din fundul cârciumei, spărgătorul Lulu buchișea ediția proaspătă a „Avântului“, clătina din cap a disperare și mormăi ca pentru sine:

— Murdară spargere!... De-ași fi știut dinainte planul lui conu Mișu, nu m'ași fi angajat. Păi, se poate atâta mârșăvenie, să bage la pușcărie pe casir, așa de dragul răsbunării. Și ce om Dinu ăla, zahăr! Ieri noapte mi-a întins tabachera și două sutare, și astfel îi răsplătesc eu bunătatea?

Pfui, bancher belit depe dracu, stai că-ți frâng eu gâtul!... Pentru o mie de lei a tu, să tac? Ba nici mă gândesc... Cine sapă groapă altuia cade singur în ea... Ți-o scădea ție burduhanul la dubă, cămătarule...

Lulu prins de fiorii remușcării era hotărât să denunțe pe director. Mila mijește și în sufletele acestor oameni ai nimănu!, câteodată.

Goli cupa dintr'o dușcă, își șterse fruntea de sudoare și plecă spre casă. Se strecura pe străzi ca o fantomă și îngâna încet un cântec de haiducie, din alte vremuri.

*

A doua zi des de dimineață pandurul conduse pe Dinu a doua oră la interogator.

Muțenia lui îndârjea pe judecătorul de instrucție și-l îndrituia a crede că el e vinovatul.

— Situația dumnilor e extrem de gravă. Recunoaște că ai săvârșit spargerea și pedeapsa îți va fi mult mai ușoară.

— Ar fi o nebulie să recunosc ceace nu am făcut. De altfel îmi place să cred că stau în fața unei înscenări.

— Nu permit glumele, domnul meu, atâta vreme cât planează asupra dumitale bănueli.

— Un om nu poate fi condamnat fără de probe. Acușele, bănuelile, nu mă neliniștesc.

— Dar a fost spartă numai prima ușa dela casă. A doua a fost deschisă cu cheia și cheia se afla în mâinile dumnilor.

— Chei pot fi mai multe la fel. Judecătorul de instrucție scoase din sertar un obiect de argint.

Dinu își recunoscuse propria tabachera și se întreba mirat ce legătură are aceasta cu spargerea și cum a ajuns aici.

— Cunoști tabachera aceasta?

— A fost a mea.

— De când n'o mai ai?

— De alaltăieri seară.

VI.

— Și atunci?
— Nu mai pot răspunde. Motive de ordin familiar mă împiedică a da relații.

— Unde ai fost alaltăieri noapte? Martori ai?

— ?
— Răspunde!

În momentul acela ușa cabinetului judelei de instrucție se deschise violent și o dihonie de om își făcu apariția. Dinu recunoscu în noul venit, cu fața arsă de vărsat, pe spărgătorul Lulu.

Judele se înholbă la el și urlă cu mânie:

— Așteaptă afară, moicicule!

— Nu pot — răspuse Lulu — am să fac o destăinuire importantă în chestiunea spargerii dela banca „Dunărea“.

Judecătorul tresări involuntar și rămase cu gura căscată:

— Spune!

Lulu începu să vorbească. Huruia ca o moară hodorigită:

— Alaltăieri noapte bancherul Mișu Mandulea mi-a întins o bancnotă de o mie, m'a prins de braț și mi-a spus, că avem de spart o casă de bani, fără nici o teamă de a fi descoperiți.

Ne-am îndreptat pașii spre banca „Dunărea“ și am intrat pe o ușă laterală. Am spart ușa casei, a doua a fost deschisă cu propria lui chee, o chee falsă, natural. După ce a luat mai multe pachete cu bancnote a închis ușa la loc și ne-am depărtat. La despărțire mi-a strâns mâna și mi-a spus:

— Nu ne-am cunoscut niciodată, băte, nu-i așa?

— Nu, domnule director — i-am răspuns eu.

— Bate laba...

Pe fața judecătorului trecu o umbră de lumină. Se însenină. În ochii lui Dinu se țesu o pânză străvezie de lacrimi:

— Doamne, ești milostiv. Doamne...

Viermii îndoelii nu mai rodeau în inima judecătorului, dar pentru lămurirea chestiunii mai puse câteva întrebări:

— Dar tabachera?

— Mi-a sărit din buzunarul vestei, pe când operam.

— De unde ai avut-o?

— Dela acest om, care este mai bun ca miezul proaspăt al pâinei.

— Și acum de ce-ți denunți tovarășul. Nu-i frumos ce faci!

— Știu! E însă omenesc, domnule jude... Remușcarea îmi apasă inima. De ce să sufere un om nevinovat și criminalul să se plimbe în automobil?

Lulu fu arestat și înainte de a fi escortați în celule separate, Dinu îi șopti:

— Îți mulțumesc, Lulule...

— Era de datoria mea să spun adevărul... N'o să iau asupra mea păcate de moarte pentru mia lui... Ba, ferit-a sfântul...

Pașii lor răsunară prelung pe coridoarele boltuite ale închisorii, parcă ar fi pășit prin liniștea unei cripte plină de spirite necurate...

Ornicul din părete bătu de patru ori. Tăcerea de piatră își măcina colbul prin unghere. Eliza citea un roman lângă cuptor și și simțea inima parcă atârând în piept, numai de-un fir subțire de aur, între vis și viață.

Era neliniștită și cu obraji îmbujorați de griji. Câteva minute încă și avea să urmeze actul din urmă al tragediei. Trebuie să fie tare, energică, și totuși simțea un val cald de sânge cum îi sbucnea în artere, făcând-o să și piardă cumpătul, calmul.

Auzi pași greoi în curte și ca străpunsă de o săgeată sări și și aranjă părul în oglindă. Se așeză apoi la loc și începu să plângă în ceteșor, trist.

Ușa salonului se deschise cu precauție și apărură figura grețoasă a bancherului:

— M'ai chemat, doamnă...

— Să stăm de vorbă...

— Ești tot tristă?

— Ce întrebare...

— Vezi ce încăpăținată ești. Vin a treia oară la d-ta de când l-au arestat pe Dinu, și-am promis eliberarea lui, intervenția la judecătorul de instrucție, retragerea acuzei, demascarea adevăratului vinovat, și tot nu te-ai decis încă...

— Nu pot, nu pot, nu pot. De cât să-mi înșel bărbatul, mai bine mă sinucid...

— Sărmană porumbițo, ce naivă ești. Bărbatul tău n'are s'o aștepte niciodată. El sunt un caracter în privința aceasta... Ehe, pe câte femei n'am fericit eu?

— Numai mie îmi sapi groapa...

— Elizo, fii cuminte, fii bună, simpatizează-mă, și vei avea totul, bogăție, lux, aur, mătăsurii...

Eliza începu să și frângă mâinile:
— Intreagă bogăția mea e Dinu.
— Îți sunt ca un părinte Eliz, ascultă-mă.

— Frumos. Mersi de așa părinți. De altfel eu n'am avut nevoie de mila dumnitale. Pentru cele câteva mii de lei pe lună, au muncit cum n'au muncit altele.

— Aceasta nu-i destul. Alte femei muncesc la fel, dar nimenea nu le primește în slujbă numai pentru munca ce o desfășură la birou... sunt bune, mai conciliante... Intereșe superioare...

— Da, prostituarea...

— Nu! E vorba de dragoste. Dacă nu te-aș iubi n'ași insista.

— N'am nevoie de dragostea dumnitale. Îți cer însă un ultim sprijin. Scapă-mi pe Dinu, și apoi vom mai vedea, vom mai vorbi... Dar nu, ce vorbesc prostii... Dinu e nevinovat. E un om moral, e un om cinstit.

— Și cu toate acestea au să-i putrezească oasele în temniță, dacă n'ai să cedezi.

— Adevăratul făptuitor se va descoperi cât de târziu

— Niciodată!

— Cum? Dacă recunoști că nu

— Pfui, hoțule, lașule, brută!...

Bancherul rânjind ca o fiară de spaima femeii se aruncă din nou asupra ei și ca un tigrul infuriat îi înțeștă sânii căutând s'o necinstească cu orice preț. Își pierduse judecata și nu-i mai păsa de urmări.

În momentul acela ușile dela cele două dulapuri se deschiseră ca la un singur semn și apărură cei doi agenți ascunși acolo din ordinul procurorului.

— Domnule director, în numele legii, ești arestat!

Bancherul se opri prost, cu brațele spânzurate în aer și bale galbene începură a i-se prelinge prin cutele buzelor. Nu mai înțelegea nimic. Înholba ochii și și scrășnea măselele. Nu se putea clinti din loc, parcă s'ar fi prefăcut într'un stan de piatră, parcă îi erau tăiate picioarele din încheeturi. Niște ciocane de argint îi bateau în tâmpile, și scăfârliia parcă-i suna ca un hârâ gol.

Își simțea puterile sleite. Era demascat. Se trădase singur. Ce dobitocie! Avea să urmeze rușinea, rușinea vecinică...

Nouri de furtună îi treceau prin creier și înainte de a putea fi oprit, cu iuteala fulgerului, își scoase browningul și trase de cocoș. O detonătură infundată și bancherul căzu grămadă ca o vită înjunghiată, în abator.

Sânge negru îi izvorea din piept și din gură și horecâia în convulsii dureroase.

Mai făcu o supremă efortare, și și înholbă ochii sgațiți, spre Eliza:

— Femeie nemernică! M'ai vândut! Ți-ai jucat bine rolul! Aruncă-mi cadavrul corbilor, ce-mi pasă! Fii blestemată!...

Sângele se închiegase în rana vânăată și cadavrul bancherului fu transportat la morgă.

Încă în aceeași seară Dinu fu eliberat și peste două săptămâni era numit director la banca „Dunărea“, în locul rămas vacant.

Iustin Ilieșin.

Concursul literar

Dintre cele 9 bucăți alese la concursul literar al „Realității Ilustrate“, a fost premiată nuvela d-lui Iustin Ilieșin din Cluj: „Când sapi groapa altuia“.

Vom mai publica — după hotărârea sorților — încercările d-lor „Nicol“: „Dragoste năpăstuită“ și Radianov George Iași: „Monstrul“. Acestea vor apărea, pe rând în revista noastră.

(14)

J. H. Rosny

Roman din timpurile preistorice tradus de N. C.

PARTEA II.
CAPITOLUL VI.

In căutarea lui Gaw

SPRE a regăsi pe Gaw, trebuia mai întâi să se întoarcă către tabăra Măncătorilor de Oameni. Mergea mai încet. Il ustura umărul, sub frunzele de salcie, pe care și-le lipise pe rană; îi văjia capul: simțea durere în locul unde îl atinse măciuca, și era foarte abătut văzând că, după ce cucerise Focul, însărcinarea lui rămânea tot atât de grea și tot atât de nesigură. Ajunse astfel la capătul făgetului, de unde, împreună cu tinerile sale ajutoare, văzuse mai întâi tabăra Kzamilor. Atunci un jar roșu făcea să pălăscă strălucirea lunii, care se ridica pe cer; acum, câmpul era posomorât, făciunii, împrăștiată de Naoh, se stinseseră cu toții, lumina de argint nocturnă se așternea deasupra oamenilor nemișcați și a lucrurilor: nu se auzia decât vaetul întrerupt al unui rănit.

Naoh, întrebându-și fiecare simț al său, capătă siguranța că următorii nu se înapoiaseră. Merse spre tabără: vaetele rănitului încetară; se părea că acolo nu mai sunt decât cadavre. De altfel nu zăbovi mult: merse în direcția pe unde era Gaw la început, și regăsi urma. Mai întâi ușor de urmat, fiindcă era întovărașită de pașii numeroși ai Kzamilor, și aproape în linie dreaptă, mai apoi ea se îndoia, se rotia printre movile, revenia de unde a plecat, străbătea niște mărcinișuri. O mlaștină o tăie dintr'odată: Naoh nu o putu prinde iar, decât la cotitura țărmlui, încă umedă ca și cum Gaw și ceilalți ar fi fost uzi de apă.

În fața unei pădurici de sicomori, Kzammii de sigur că se împărțiseră în mai multe cete. Naoh izbuti să găsiască direcția favorabilă, și merse încă vre-o trei sau patru mii de coți. Dar atunci să se opriască. Nouri grei înghițeau luna, iar aurora nu se lămuria încă. Fiul Leopardului se așeză la rădăcina unui sicomor, care creștea de zece generații de oameni. Fiecare isprăviseră vânatoarea, animalele de zi nu mișcău încă, ascunse în pământ, în văgăuni, în scorburile copacilor, sau printre ramuri.

Naoh se odihni; câteva picuri din timpul etern se scurseră prin viața trecătoare a codrului. Apoi o lumină

rece începu să se răspândiască de pe o coamnă de copac pe alta. Zori de toamnă greoi ca morții, înfrigurau frunzele firave și cuiburile părașinile, mânănd înaintea lor un vânt ușor, care părea suspinul sicomorilor. Naoh, în picioare, în fața luminei, palidă încă, ca și cenușa albă a unei vetre, mănca o bucată de carne uscată, se plecă la pământ, și reîncepu să caute urma. Ea îl duse mii și mii de coți. Eșind din pădure străbătea o câmpie de nisip, unde iarba era rară și vârstarii piperniciți, ocelea prin niște pământ, unde treștile roșii putreziau la marginea mlaștinilor; se urca pe un deal și se strecura printre moviște; în cele din urmă se opria la marginea unui râu, pe care cu siguranță că Gaw îl trecuse. Naoh îl trecu la rândul său, și după cercetări îndelungate, descoperi că două urme de Kzammii se îndreptau în acelaș loc: Gaw putea să fie înconjurat!

Atunci, Voivodul se gândi că ar fi bine să-l lase în voia soartei pe fugar, ca să nu primejduiască, pentru o singură existență, viața sa, aceea a lui Nam și aceea a Focului. Dar urmărirea îl îndârjia, frigurile îi svăcniau între țâmpole, și nădejdea se încăpățina, cu orice preț; îndura încă și antrenarea lucrului început.

În afară de de cele două cete de Kzammii, al căror vicleșug Naoh trebuia să-l recunoască, se cuvenia să se teamă și de ceata care urmărise pe Nam și care, după atâtea ocoluri, de bună seamă că avusese vreme să își aleagă o poziție prielnică. Dacă nu cumva se va fi împărțit chiar în grupuri învâluitoare. Încetător în iuțeala lui cea mare și în viclenia sa, Fiul Leopardului urmări, fără să șovăiască, urma lui Gaw, de abea oprindu-se, spre a cerceta zarea.

Ținutul devenia tot mai dur: grănițul apărea sub huma săracă și de culoare albăstrie; apoi se ivi o colină răpoasă, pe care Naoh se hotărî să o suie, căci urmele erau acum destul de proaspete, ea să poată nădăjdui că din vârful ei să zăriască chipul lui Gaw, sau o parte dintre următorii. Nomadul se strecură printre ierburi, și ajunse sus de tot, pe colină. Scoase un strigăt slab: Gaw

se ivise tocmai pe o fâșie de pământ roșu, pământ de minium, care părea stropit cu sângele unei turme nenumărate.

Dinapoia lui, la o mi de coți, oamenii, cei cu trunchiuri înalte și cu picioare scurte, înaintau în ordine; către mieznoapte o a doua ceată năvălia. Însă, cu toată durata urmării, fiul Saigei nu era prea istovit; Kzammii trădau o oboseală cel puțin deopotrivă cu a sa. Tot timpul nopții lungi de toamnă, Gaw nu fugise în galop, decât spre a se feri de curse, sau spre a neliniști pe dușmani. Din nenorocire, manevrele Kzamilor îl rătăciseră; el se îndrepta acum la întâmplare, fără să mai știe dacă mergea spre apus sau spre răsărit de stâncă, unde avea să întâlnească pe Voivod.

Naoh a putut să vadă toate peripecțiile urmării. Gaw alerga către o pădure de pini, din spre mieznoapte răsărit. Prima ceată îl urma, alcătuită din linie, frântă, care tăia retragerea, pe o lungime de o mie de coți. A doua ceată, care năvălia dela nord, începea o mișcare de învâluire, așa fel încât să ajungă în pădure, în acelaș timp cu fugarul; dar, pe câtă vreme acesta va veni prin sud-vest, ei trebuiau să sosiască pela răsărit. Situația aceasta nu era desnădăjduită și nici chiar cu totul defavorabilă, numai dacă fugarul s'ar fi abătut către nord-vest de îndată ce se găsisă la adăpost. Sprinten, i-ar fi fost ușor s'o ia cu mult înainte și dacă Naoh l'ar fi ajuns atunci, ei puteau să se îndrepte către Marele Fluviu.

Dintr'o aruncătură de ochi, Voivodul văzu care este calea prielnică, era o întindere mărcinoasă, unde se putea ascunde și care-l ducea până în dreptul pădurii, către apus. Se și pregătia să coboare dealul, când o întâmplare nouă, cu mult mai gravă, îl făcu să tresară: o a treia ceată apărea, de data asta la nord-vest. Gaw nu mai putea să înlăture încercuirea Kzamilor, decât fugind cu cea mai mare iuțeală, către apus. Părea că nu are conștiință de pericol și mergea în linie dreaptă.

Încă odată Naoh șovăi, între nevoia de a salva Focul, pe Nam și pe sine, și între îndemnul de a ajuta pe Gaw; încă odată se supuse puterii misterioase, care împinge pe om și pe animale să urmărească lucrul început. Fiul Leopardului, după ce cuprinsese cu vederea tot ținutul, fixându-și în minte toate particularitățile, coborî dealul.

O luă dealungul mărcinișului, pe la marginea din spre apus. Apoi, o luă deacurmezișul printre ierburile

înalte, albastre și roșcate și fiindcă iuțeala sa întrecea cu mult pe aceea a Kzamilor și a lui Gaw, cari își cruțau răsuflarea, ajunse în fața pădurii, mai înainte cu fugarul să intre în ea.

Acum, trebuia să-i arate prezența. Imită boncănitul cerbului, repetându-l de trei ori: era un semn obișnuit Ulhamrilor. Dar distanța era prea mare, Gaw poate ar fi auzit semnul în altă vreme; dar obosit, cu atenția încordată către următorii, chemarea îi scăpă.

Atunci, Naoh se hotărî să apară. Țășni din ierburile înalte, veni în fața dușmanilor și scoase strigătul de războiu. Un urlat prelung, repetat de cetele Kzamilor, cari veniau la apus și la răsărit de pădure, străbătând în spațiu. Gaw se opri, tremurând din glezne până în creștet, de bucurie și de uimire, — apoi, cu toată iuțeala, alergă către Fiul Leopardului. Acesta, sigur de acum că va fi urmărit, alerga în direcția prielnică. Dar cea de a treia ceată a Kzamilor, înțelegând manevra, schimbă și dânsa calea și năvălia, ca să taie retragerea în vreme ce primii urmăritori veniau cu toată iuțeala, într'o direcție paralelă cu aceea a fugarilor. Aceste manevre izbutiră: drumul către apus se găsi ocupat deodată de către Kzammii și de către un masiv stâncos, aproape inaccesibil, și era cu neputință abateră către sud-vest, unde războiului formau un semicerc.

Fiindcă Naoh conducea pe Gaw direct către stâncă, Kzammii strângând înlănțuirea lor, scoaseră un strigăt de triumf; mai mulți ajunseră până la 50 de coți de Ulhamrii și aruncară sulițele. Dar Naoh trecând o fâșie de mărciniș, ducea pe tovarășul său printr'o trecătoare pe care o văzuse din vârful dealului.

Kzammii urlau; unii se strecurară la rândul lor, până la trecătoare; ocoliră stavila.

Între acestea, Naoh și Gaw alergau, cu toată iuțeala; dacă pământul n'ar fi fost atât de accidentat, ar fi putut s'o ia cu mult înainte. Când eșiră de cealaltă parte a masivului stâncos, trei Kzammii veniau din spre mieznoapte și trăiau retragerea. Naoh ar fi putut să se abată în spre miezazi; dar sgomotul tot mai mare al urmării: înțelese că din partea aceea fuga lui ar fi fost de asemenea oprită. Orică șovăire însemna moartea.

Se năpusti drept asupra celor cari sosiau, într'o mână cu ghioaca și în cealaltă cu barda, în vreme ce Gaw apuca țeapa. De teamă de a nu lăsa pe Ulhamrii să le scape, cei trei Kzammii se împrăștiaseră. Naoh dădu buzna asupra celui care se afla spre stânga sa. Era un războinic foarte tânăr, sprinten, care ridică barda spre a se apăra de atac. O lovitură de măciucă îi smulse arma; o a doua lovitură îl doborî.

Ceilalți doi măncători de oameni se năpustiseră asupra lui Gaw, socotind că-l vor putea prăpădi destul de repede, ca să-și poată uni forțele împotriva lui Naoh. Tânărul Ulhamru aruncase o suliță și rănis, dar slab, pe unul dintre agresori. Mai înainte de a putea lovi cu țeapa, fu atins la piept. O săritură grabnică înapoi și în urmă un salt pieziș îi

Salvați pe un nevinovat dela moarte!

Rezultatul concursului nostru

Concursul nostru din luna Ianuarie s'a bucurat de o primire entuziastă printre cititorii: Am primit la redacție peste 350 Ode răspunsuri și spre lauda inteligenților noștri concurenți trebuie să observăm că cea mai mare parte a găsit soluția justă. Robert Gray nu putea fi salvat decât prin intreruperea curentului electric.

Din păcate cei mai mulți dintre concurenți s'au pripit să trimită răspunsul găsit fără să dea suficienta atenție detaliilor. Condiția concursului era ca Robert Gray să fie salvat și aceasta trebuia făcut, continuându-se povestirea începută de noi. Foarte puțini și-au luat răgazul să scrie sfârșitul nuvelei. Am primit chiar 10 până la 15 telegrame, cititorii socotind că vor avea mai multe șanse de a fi aleși, dacă vor fi primii cari să răspundă.

Dintre cele peste 3500 de răspunsuri am premiat următorul, trimis de George Dinulescu, Craiova:

„Secretarului îi clănțneau dinții din gură. Ce trebuia să facă? Mai erau trei minute. Cum să salveze pe Robert Gray?”

* * *

Pe vremea aceea eu eram angajat la Uzinele Electrice Hudson. Lucram ca supraveghetor nouă ore pe zi și eram plătit cu 1 dollar pe ceas.

Era aproape ora 7 când am intrat în uzină spre a prelua dela colegul meu de noapte lucrul. Infățișarea omului necunoscut care tocmai eșia din uzină m'a izbit. Era un om tânăr, complet desfigurat, așa încât aproape fără voie m'am apropiat de dânsul și l'am întreat: — Ce vi-s'a întâmplat, Domnule?”

— Il omoară, il omoară! Și e nevinovat! — a îngăimat ca dus de pe lume, cel pe care l-am acostat. Și mi-a arătat hârtia pe care-o ținea în mână.

Afacerea Robert Gray făcuse multă valvă în orașul american și ști-

am că în ziua aceea urma să fie execuția. Citind decretul guvernatorului, am înțeles imediat situația și, apucând pe secretar de braț, l-am târât după mine, până la distribuitorul electric, unde imediat am intrerupt curentul.

— Dacă n'a fost încă executat, — am spus eu uitându-mă la ceas — atunci Robert Gray e salvat. Voiu aștepta aici, până când dumneata îmi vei telefona că pot restabili legătura.

Era 7 ore fără un minut. Fața secretarului — care până atunci părea un automat, fără viață, — se însufleți într-o clipă. Imi strânse mâna cu putere și, părăsind în grabă uzina electrică, se sui în automobil și plecă cu decretul guvernatorului.

După zece minute fui chemat la telefon și secretarul guvernatorului îmi spuse că pot restabili legătura. Robert Gray fusese salvat și mă ruga să vin, spre a-mi mulțumi personal.

Am plecat la închisoarea, unde urma să aibe loc execuția și, în cancelaria directorului, am găsit adunată lume multă.

Secretarul guvernatorului m'a recomandat lui Robert Gray cu vorbele:

„Iată salvatorul dumitale! Și totodată salvatorul meu, căci vă asigur, Domnule Profesor, că n'ași fi putut suporta muștrările de conștiință!”

Profesorul Robert Gray, cu lacrimile în ochi, mi-a mulțumit și adresându-se apoi celor din jur le-a spus:

„Vă rog Domnilor să comunicați revistei „Realitatea Ilustrată” că d-sa mi-a salvat viața și deci i-se cuvine premiul de o mie de lei.”

* * *

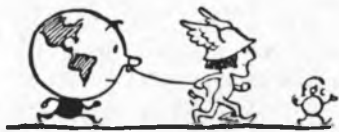
Imediat ce domnul Dinulescu ne-a comunicat această dorință a profesorului Robert Gray, noi ne-am executat.

Pentru celelalte premii — după cum am anunțat dela început — vor hotări, sortii. Rezultatul general îl vom da în numărul viitor, când vom publica și numele tuturor acelorora cari au trimis soluționări exacte.

Șeful: „Ce-ți-a spus domnul Popescu când ai fost la el?”

Funcționarul: „Spunea că dacă mai vin odată o să-mi rupă oasele, și o să mă arunce de pe scări.”

Șeful: „Să te duci imediat acolo și să-i spui că nu merge cu mine astfel!”

Târgul internațional din Lyon

Domnul Conte Gustav de Laigue, până la 18 ale aceleași luni. Se vor prezenta în anul acesta patru mii de industriasi și târgul va avea toate produsele industriei franceze. La acest târg sunt reprezentate 20 de țări

Incepând dela 5 Martie 1928 va dura

Palatul târgului din Lyon un aspect al fațadei

O galerie în grupul de obiecte de artă

Fiind nevoiți să apărem într'un număr mai redus de pagine ca de obicei, am lăsat pentru numărul viitor publicarea paginei concursului de copii.

Spre a satisface pe numeroșii cititori cari ne-au solicitat amânarea acestui concurs, am hotărât să lăsam deschisă rubrica și să primim fotografiile spre publicare, până la 1 Aprilie a. c., pentru ca premiile ce se vor acorda să fie totodată și daruri de paști pentru copiii aleși.

Berea „URSUS”

Berea „URSUS-EXTRA”

Berea „HERCULES”

sunt mărcile cele mai bune.

Ursus Fabrica de Bere S. A.
CLUJ (Mănăstur)

ingăduiră să se pună în apărare. Pe când unul dintre Kzammii ataca din față cu iuțea, cellalt căuta să-l loviască pe dindărăt: Gaw ar fi căzut, dacă Naoh nu sosia. Măciuca uriașă se prăbuși cu sgomotul unui copac, care se prăvălia, un Kzamm trozni și se rostogoli; cellalt se retrase, către o ceată de războinici cari venind din spre miazănoapte, înaintau cu toată iuțea.

Dar era prea târziu. Ulhamrii scăpau de strânsoare; ei alergau către apus, dealungul unei căi, unde nici un dușman nu le mai opria trecerea; cu fiecare săritură câștigau din drum. (Citiți urmarea în nr. viitor)

Monstruoziții*

Degenerații inferiori

de Dr. Omega

Grupa degenerațiilor inferiori cuprinde idiții și imbecilii. În ceea ce privește infirmitatea mentală, acești opriți în dezvoltare cu însemnat deficit intelectual, o reprezintă în gradul cel mai înaintat.

Servindu-se de criterii psihologice, evolutive și sociale, oamenii de știință i-au clasat în felul următor:

Idiții n'au de loc sau aproape de loc atențiune; nu vorbesc sau, aproape nu vorbesc; când sunt adulți au mentalitatea unui copil de trei ani, nu sunt în stare să se ferească singuri de cele mai obișnuite pericole materiale: foc, apă, etc.

Imbecililor nu li-se poate deștepta și fixa cu ușurință atențiunea, iar de e deșteptată se obosește repede; vocabularul lor oral e redus și fără sintaxă, cel scris e rudimentar; imbecilii când sunt adulți au mentalitatea unui copil de șapte ani; pot să se ferească de pericolele materiale, dar nu sunt în stare să se îngrijească de cele trebuincioase lor.

Părinții de același sânge, alcoolici, sifilitici, isterici, epileptici, alienați

Tip de idioată

vor naște mai totdeauna copii idiți. Idiția, însă poate surveni și în timpul nașterii prin o prea mare apăsare asupra capului; sau, după naștere în urma diferitelor boli infecțioase și intoxicațiilor, mai ales la ceice au o ereditate mult încărcată; de asemenea poate fi datorită și loviturilor asupra capului. Sunt două categorii de idiție: completă și incompletă. Când e completă, copilul se naște cu viții de conformație craniană însemnate, e îngrozitor la vedere, lipsit de unele simțuri, și mai ales de vedere, de câte ori i se dă să sugă, trebuie să fie mereu învățat, saliva i se scurge continuu din gura-i căscată, nu trăesc mult.

* Vezi și articolul din numărul precedent al revistei „Realitatea”.

În caz de idiție incompletă, fizionomia idiotului poate exprima tristețea și bucuria, alteori e lipsită de mimică, prezintă o inerție a mimicii, o amimie, de obicei, însă, mușchii feței se contractă automat prin imitație sau atavism, desenând o mimică arbitrară; idiotul poate fi învățat să mănânce singur și să ro-

Sapte frați și surori idiți.

stească cuvinte rudimentare: numele și vârsta lui. Acești idiți au oarecare aptitudini artistice, dar necultivabile. La pubertate au înfățișare de copii, mai ales mâinile le sunt micuțe, prezintă ticuri și uneori rumegă, deseori sunt epileptici.

Sunt lipsiți cu totul de sentimente în locul acestora instinctele sunt atotputernice, mai ales cel sexual, ceea ce îi determină să fie pederasti și să se masturbeze fără rușine oriunde s'ar găsi; perversi sexuali, își arată organele genitale în fața celor de sex contrar și, ca să aibă o mare plăcere, caută locurile unde lumea e mai mult adunată, astfel se

du-se pe ei înșiși se lovesc singuri, își rup obrazul cu unghiile și se mușcă de mână, de degete; altădată sfărâmă obiectele ce le sunt la îndemână, rup tot ce găsec.

Evacuarea de urină și fecale se face la cei mai mulți în mod involuntar.

Esquirol — celebru medic alienist francez, mort în 1840 — a zis cu drept cuvânt: „Dementul e lipsit de bucuria de care se bucura altădată un bogat devenit sărac; idiotul a fost totdeauna în nenorocire și în mizerie.

De multeori auzim spunându-se

statornici, atenți, perseverenți, căci oricât de urâtă, de imorală, de monstruoasă ar fi fapta pe care se străduiesc s'o îndeplinească, ei nu o văd; fiind prinși în angrenajul pasiunilor lor avântate numai spre rău.

Imbecilii, puternicii mai întotdeauna, au uneori maxilarul eșit, ochii mici și fără expresiune adesea se uită cruciș — strabism. Fizionomia lor neinteligentă poate fi sau brută, sau să arate o mulțumire de sine prostescă, sau să nu ne spună nimic, atomă. Emoțiunile lor fiind numai de ordin inferior, organic, — cele superioare intelectuale lipsindu-le — mimica lor va fi de asemenea inferioară; plăcerea sau durerea fizică se va arăta în jurul gurei; fruntea și înconjurul ochilor nu vor avea aproape nici o cută, nici o linie schimbată, căci aceste părți superioare ale feței sunt adaptate pentru emoțiunile, sentimentele superioare.

Regii de odinioară își alegeau măscăricii, dintre imbecilii, căci acești alienați mentali, cu o inteligență mărginită, au o memorie bine dezvoltată, ceea ce îi ajută ca să arunce cu ușurință în fața celui mai pretențios povestitor amănunte precise din viața societății în care au trăit; afară de această calitate, mai totdeauna un spirit viu, ei răspund repede la orice întrebare și, întrebând la rândul lor, reușesc să

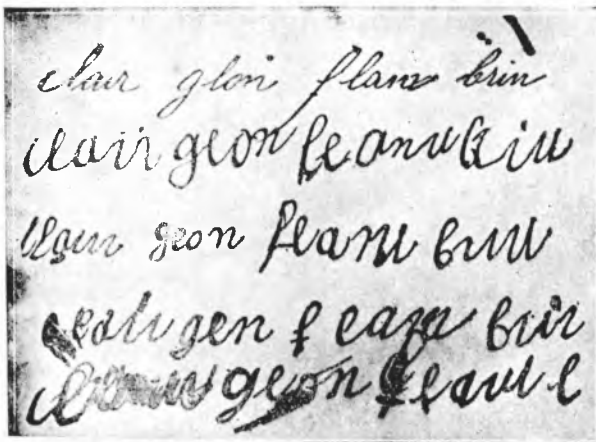

Tip de imbecil

răspundă prin întrebări cu oarecare fineță și prin răspunsuri la timp pe orice convorbitor care caută să-și cumpănească bine cele ce vrea să spună. În discuțiuni imbecilii au totdeauna ultimul cuvânt.

Inzeștrați cu aptitudini artistice, de multeori, strălucitoare, ei sunt mai ales buni muzicanți. Unii îmbrăcați foarte elegant, dansează minunat, și de n'ar fi ei — doamne și domni imbecilii — cele mai multe baluri ar fi lipsite de fast.

Față de societatea în mijlocul căreia se găsec unii imbecilii sunt indiferenți, și fără să le pese de nimeni și de nimic fac totul automat; alții în stare de o viață socială sunt afectuoși, dar afecțiunea lor e de o calitate inferioară, căci e mai mult

Scrisul unui idiot

desgotesc în biserică sau pe stradă. Au instinct de conservare. Sunt violenți, uneori de o violență bestială, cântă strigă, vociferează și mușcă pe cine le iese în cale; sau injuriin-

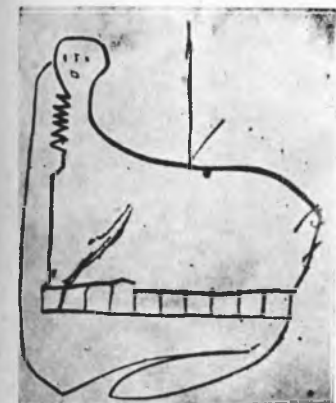
pot să facă o faptă bună; când, însă, instinctul îi îndeamnă la ceva rău, întreaga lor inteligență într'un acord perfect acționează simultan pentru ca răul să se realizeze, atunci sunt

Consultațiuni medicale

o slăbiciune, ei legându-se sufletește de tot ce-i încorjoară, oameni și animale: o imbecilă, păzitoare de găște, plângea după fiecare găscă lăiată pentru mazăș și refuza să mănânce din ea. Deseori sunt negativiști — nu fac niciodată ceea ce le spui să facă —, dar pot fi violenți, impulsivi, erotici, violatori, incendiar și ucigași.

După cum am văzut unele calități ale lor pot să ascundă la prima vedere multe lor lacune intelectuale și mai ales morale. Cel mai sigur criteriu de cunoaștere e scrisul.

Temelia vorbirii scrise fiind noțiunile abstracte, imbecilul „nu e în stare să transforme percepțiunile în

Desenul unui imbecil, voind să reprezinte Leul de Belfort

simboluri abstracte și convenționale. „Abstracțiunile îi sunt inaccesibile. Nu e în stare să formeze noțiuni complexe. Imbecilul nu percepe, nu fixează, și nu reține decât faptele elementare.“

Cea mai mare parte, se dedau la excese alcoolice și sexuale, și la pederastie, se masturbează în ascuns, sunt leneși, lacomi, creduli, fricoși, mincinoși, vanitosi, suărăcioși, revoltai și nedisciplinai. Numărul imbecililor internați e mult, inferior numărului imbecililor liberi.

Bibliografie: Régis: Précis de psychiatrie; Prof. C. I. Urechia: Cours de psychiatrie; I. Rogues de Fursac: Manuel de Psychiatrie; Dide et Guiraud: Psychiatrie du médecin praticien; J. Grasset: Demifous et demiresponsables; G. Dromard: La Mimique chez les Aliénés; Ph. Chaslin: Semiologie et clinique mentales; Th. Piderit: La Mimique et la Physiognomonie; Galtier et Boissière: Larousse médical illustré.

Pentru pecingine: spălați-vă cu apă sărată — 8 grame sare la 1000 gr. apă — și cu săpun de gudron; atingeți apoi pecinginea cu soluțiunea lui Dehay, care se compune din:

Nr. I. — Iod, Iodură de potasiu aa 15 gr.; Apă distilată 80 gr.

Nr. II. — Sulfură de potasiu lichidă 1 gram; Apă distilată 6 gr.; Esență de lămâie QS.

Luăți două părți din Nr. I. și o parte din Nr. II, amestecați-le, filtrați, apoi din filtrat luați și atingeți pecinginea.

Dacă peste 10—15 zile nu obțineți un rezultat satisfăcător, puneți pe pecingine din pomada următoare:

Vaselină 20 gr.; Rezorcină 0,30 gr. Tinctură de benjoin XII picături. sau din:

Olei de migdale dulci 20 gr.; Tinctură de iod 10 picături.

În fine, dacă pecinginea e rebelă la aceste tratamente, atunci după ce ați întrebuințat loțiunile pe care vi le-am recomandat, puneți în fiecare seară din pomada următoare:

Acid salicilic; Turbith mineral aa 1 gr.; Camfor 0,50 gr.; Sulf precipitat 3 gr.; Vaselină 30 gr.

Dacă pielea e prea iritată puneți în pomada:

Ecogan 2gr.; Lanolină 5 gr.; Vaselină 15 gr.

Pentru panglică: rugăm a ne indica vârsta celui ce suferă, totdeauna ne permitem a vă atrage atențiunea că e mai prudent să dați „eliminativ“, spre examinare fie la un laborator medical, fie la un farmacist. Numai pe diagnosticul dv. nu ne putem bizui pentru a vă recomanda otrăvurile necesare expulzării viermilor intestinali.

Timid, Ploesti. — Ne cereți „ceva contra timidității“, dar nu ne dați nici o lămurire, nici un amănunt.

De câți ani sunteți?
Ce ocupațiune aveți?

Ce studii ați făcut?
Părinții dv. au suferit de vre-o boală?

Câți copii sunteți? Câți au murit și de ce?

De ce boli ați suferit?
La ce vârstă ați început viața sexuală?

Ați dus o viață sexuală normală?
Sunteți însurat? Câți copii aveți?
Cum vă îndepliniți datoriile conjugale?

Sunteți băutor de alcool? Fumător?

De când ați observat că sunteți timid?

Ați fost totdeauna?

Ce înțelegeți prin **timiditate**?

Înțelegeți lipsa de încredere în sine, deci pe românește: sfiala?

De când cunoașteți cuvântul „timid“?

Ați băgat de seamă că vi s'a schimbat caracterul?

Ce anume v'a atras atențiunea mai mult că nu mai sunteți ca altădată?

Ce fire aveți când erați mic?

De cine vă amintiți mai cu drag dintre părinți și dintre frați, surori și rude, și de ce?

Ce bucurii ați avut?

Ce necazuri ați suferit?

Față de cine vă simțiți timid?

Cum vă simțiți în cerc intim?

Sexul persoanelor are influență asupra timidității dv.?

Vă recunoașteți vre-o însusire bună?

Vă cunoașteți defectele?

Ați fi în stare să ni le spuneți?

Vă credeți apt pentru un lucru de ispravă?

Aveți continuitate în muncă?

Aceste întrebări nu sunt limitate. Dacă am continua am umple revista „Realitatea“; rostul lor e doar ca să vă arate cum cum să vă analizați singur, pentru ca apoi să puteți să ne scrieți amănunțit.

„Realitatea“

Un candidat pentru premiul Nobel de paco în anul 1928. Politicianii din multe țări, și printre aceștia și președintele Uniunii Austriace, au înaintat Institutului din Norvegia recomandarea ca premiul Nobel de pace să fie acordat Generalul Baden Powell întemeietorul cercetășiei din Anglia.

Deschiderea campionatelor de șah internaționale la Berlin. Jucătorii comunicau prin radio mișcările pe care le-au făcut în partidele jucate. La microfon în ilustrația noastră se găsește maistrul de șah Lasker

Pudra LABORATORIUM Pudra

MEDALIE DE AUR EXPOZIȚIE GENERALĂ

Lia

1925 CHIȘINĂU

„LIA“

„LIA“

Pentru îngrijirea tinereții și frumuseții și pentru sănătatea părului și a gurei.

Preparatele ei nu conțin materii dăunătoare, întrucât se compun numai din flori și frunze, deci se prepară în general numai din uleiuri de plante.

1. Cremă de zi „Lia“ . . . 55 lei	8. Regenerator de piele „Lia“ . . . 60 lei	16. Praf brillant de unghii „Lia“ . . . 20 lei
2. Cremă de noapte „Lia“ . . . 60	9. Lapte de castraveți „Lia“ . . . 60	17. Stărpitor de păr de pe obraz „Lia“ . . . 25
3. Cremă Glicerin „Lia“ . . . 60	10. Apă de gură „Liadont“ . . . 50	18. Stărpitor de păr de pe corp „Lia“ . . . 150
4. Cremă de confort „Lia“ . . . 55	11. Cremă de dinți „Liadont“ . . . 30	19. Spirit de păr „Livol“ . . . 100
5. Cremă turcească Hanum „Lia“ . . . 110	12. Roș de buze lichid „Lia“ . . . 60	20. Spirit de urzici „Lia“ . . . 60
6. Cremă pentru cojirea obrazului „Lia“ . . . 100, 110, 120	13. Roș de obraz și de buze „Lia“ . . . 50	21. Antiodor „Lia“ . . . 40
7. Spirit de camfor „Lia“ . . . 75	14. Creion pentru sprincene „Lia“ . . . 45	22. Creion de gene și sprincene „Lia“ . . . 60
	15. Lac de unghii „Lia“ . . . 45	

Cereți prospecte gratis dela depozitele noastre!

Biroul de comande „Kozmesis“: București, Str. Barbu Lăutarul 6

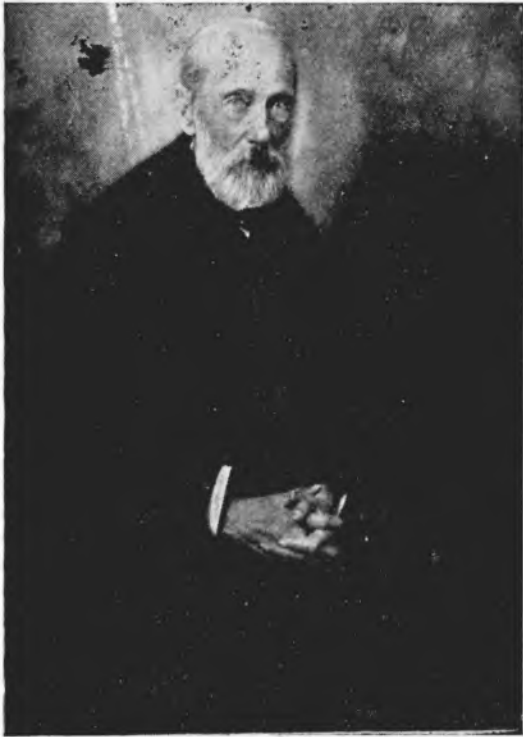
Plătim 100,000 de Lei

în schimb la 1200 Lei fără examinare medicală, ori cui, până la etatea de 85 ani, care se înscrie la Instituția noastră:

„AMERICA“
Prima Soc. de Asigurare și Bancă

TURDA
Piața Mare No. 29
Scribiți cu toții a Vă înscrie.
Primim agenți destoinici.
Căutăm agenți în toată țara cu provision mare.

Moartea Episcopului Unitar

O ultimă fotografie a episcopului Iosif Ferencz

Asquith și Lord Oxford prim-ministru englez în timpul izbucnirii războiului mondial din 1914, a murit săptămâna trecută. Ilustrația noastră îl reprezintă alături de soția și fiul său

Martora principală în procesul dramei din Steglitz: Hilda Scheller

Episcopul unitar (Anglican) al Ardealului, Iosif Ferencz, a murit în noaptea de Duminică 19 Februarie. Defunctul, șeful religios suprem al credincioșilor unitari, era în vârstă de 93 ani și se bucura de-o deosebită considerație în lumea credincioșilor.

S'a născut la Olpret, în Ardeal, la 1835.

Studiile și le-a făcut la Cluj. La 1857 a plecat la Göttingen și apoi la Berlin. Reîntors la Cluj, la 1861 e numit profesor de religie la liceul unitar și hirotonisit preot. A fost ales episcop la 1876.

Și-a păstorit turma cu multă pricepere și era cunoscut în toate cer-

curile. Venerabilul episcop, la 1920, și-a putut sărbători aniversarea de 60 de ani dela căsătorie.

Regele Ferdinand I. i-a acordat la 1922, Coroana României în gradul de cavalier.

Până la 1927 a fost membru al senatului.

Iosif Ferencz era privit și de unitarii din celelalte țări drept cap al bisericii lor.

Miercuri a avut loc înmormântarea, la care au participat d-nii Z. Păclișan, reprezentantul ministerului icultelor, general Dănilă Papp, dr. Partenie Dan, prefectul județului, dr. Mihali primarul orașului, precum și consuli statelor streine.

Cortejii funebru

Drama din Steglitz

Opinia publică din întreaga Germania a fost preocupată vreme de o lună de un proces senzațional urmarea unei drame sentimentale în care eroii erau copii de 16—17 ani.

Cu prilejul acestei drame s'au dat la iveală lucruri cari au pus pe gânduri pe moralisti și sociologi.

Un licean de 17 ani a fost omorât

Crimă sau accident? Nu s'a putut dovedi. Bănușile au căzut asupra colegului său Paul Krantz, dar la proces acesta a fost achitat.

Bineînțeles că în afacerea aceasta se găsește și o femeie o fată de 16 ani concubina celor doi.

Ilustrațiile noastre reprezintă câteva scene dela procesul tânărului Paul Krantz.

Paul Krantz cu părinții săi